

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

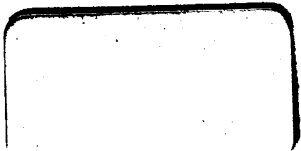
PA
5187
S75

UC-NRLF

\$B 161 429

YC154482

SERIA MIXTA JOCIS.

CARMINA XXXVII
GRAECA LATINA THEOTISCA

COMPOSUIT
COMPOSITA RECOGNOVIT EDIDITQUE

THEOPH. STIER
GYMNASIARCHA SERVESTANUS.

ACCEDUNT ALIORUM CARMINA
VEL GRAECE VEL LATINE REDDITA.

SERVESTAE
VENEUNT IN HERM. ZEIDLER LIBRARIA AULICA
APUD FRIDERICUM GAST
1884.

SERVESTAE
OTTONIS SCHNEE TYPIS EXCUSA.

JUVENIBUS QUONDAM DISCIPULIS .

HUMANISSIMIS

COLLEGIS JUNCTISSIMIS

AMICIS

DILECTISSIMIS

SACRA VOLUIT ESSE

AUCTOR.

**FIT UT OMNIS
VOTIVA PATEAT VELUTI DESCRIPTA TABELLA
VITA SENIS.**

HOR. SAT. 2, 1, 32 SQQ.

PA5187
S 75

I.
De Graecia resurgente
Demetrii Rhigae somnium.

Metr. Pind. P. IV.

(α')

Σ. Χαῖρέ μοι, γᾶ Δευκαλιδᾶν κρατερῶν!
χαῖρέ μοι, Θεσίμον ἄστν κλευννὸν πρῶτον. εἶδος
γὰρ τὸ μάλιστα θεᾶς
σῶσας ἀμφανδὸν κορυφαγενέος, φῶτάς γ' εὐαινήτους
τεκοῖσα,

οὔτε φίλας πατρίδος βαθυχαιτάεντα Μῆδον
θῆκαν ἀμυνάμενοι σ' ἀρχαγὸν Ἑλλάνων πόλιν
ἀντὶ πολλῶν ἀξίαν. εὖρον γὰρ ἀπείρονα δόξαν ἄες,
τῶν Ἄρευσ ἔργων γὰρ ἔμπειροί περ ἀναμῶνευ
μελιθροᾶν ἤμιστα Μοισᾶν.

Α. Ἄλλὰ νωθρᾶ γ' ὄλλνται ἡρεμία
χρῆμα πᾶν, καὶ μὲν θαναταφόροι αὔραι λαιλάπων
σῆπονται ἄχρωστοι ἄες.
ἐν σκότῳ ναιοῖσα γὰρ ἀντίπαλος ὀαθυμία γυνωμαῖσιν
ὀρθαῖς

χερσὶ κακῶν φροέοισα πίθος πάντων ἔγεντό.
τᾶς δὲ θεὸς πολὺπικρον στᾶσεν Ἑλλάσιν δίκαν
δὴ γὰρ αἰχμαῖς χαλκοπλάκτοις βαρβαρόφωνοι ἀνη-
λεγέως

φύρσαν ὀξείαις ἄωτον γᾶς φοναῖς; σᾶμά περ
φιλόφρονος Χοῖστου φέροντες.

'Ε. Τῶν δ' ἀγακλειτῶν γένος ἀμιθέων ἐξ Ἑλλάδος
 γᾶς τουτάκις
 ᾔχετο, κοῦτις ἀμύντωρ ἦν πάτρας, καίπερ πολὺ
 λυγροτέραν
 δαίμονος πέμψαντος αἶσαν, φῶτες ἐπεὶ μάχιμοι
 κρασὶ τιάρας, ἐν δ' ἔχοντες χέρσ' ὀλοιάς ἀρτιβρεχεῖς
 δρεπάνας
 παῦσαν πόλιν ἐπτάλοφον ζαθεῶν χωρᾶν ἀνάσσειν
 τοὶ δ' ἀπεσφάξαντο πολλὰς μυριάδας,
 αἵπερ οὐ βούλοντο σελάνια Μωαμέδα σταυρῶν ἀ-
 μεῖψαι·

(β')

Σ. Οὐδ' ἀνατεί· νῦν γὰρ ἀειχρόνιον
 φύλοπιν τοῖς ᾤραν ὀλεσσιτύραννοι, σφῶν ἀοιδῶν
 εἶτε κελησαμένων,
 εἶτε νικᾶν μνασάμενοι πατέρων· τοῖς δ' οὐρανοῦ
 κάννευσεν οὔπω
 εὐρυμέδων πρύτανις, ζυγὸν αἰανῆ καθαιρεῖν.
 ἔργα δ' ἔδαψε κλευνὰ ζῆλος ἠδ' ἰσχύς φθόρον·
 καὶ νυ δεσμοῖσι κρατηθεῖς ἤσθητο θέσπις ἀοιδὸς ἀνὴρ,
 δουλίας λῦσαι ματεύων τὰν πάτραν, ἐν δὲ νῦν
 Αὐστρίας ἄσται πεδαθεῖς.

'Α. Ἦλθε δ' εὐγαθὲς θεόθεν σφι θράσος.
 δόξε γὰρ κοιμασαμένῳ γλυκερῶς, ὡς κίωνων ὑψηρεφές
 ἄλσος ἴδοι
 ποικίλων, στηρίγματα κάλ' ἱεροῦ, βωμοῖσι δ' ὑψηλοῖς
 λιταίνων
 γούνατα κάμψε κλιθεῖς, ἴδε δ' ἀστράφαισαν αὐγὰν
 ἐκ μυχόθεν χουσέαν. θᾶσσον δὲ λαμπραυγὲς πέφος
 ἐκφάνη, τοῦ δ' αὖ διαστάντος τύπος ἀνέρος αἰθήριος
 ᾤρτο, τόντ' ἔστειψε χαίταν στέμμα νίκας· ὁ γὰρ
 ἦν ἐπώνυμος ναοῖο.

Ε. Σεινὰ δ' ἀνδῶν ἀνδρὶ δευτέρῳ κράτιστον θυμῷ
 ἔμπνευσε θράσος,
 ὧς δ' ἄρα πως προσέφη· „ὦ χαῖρ' ἐμοὶ πάντεσσι
 ἔσλοῖσιν ἄνερ
 φίλατ', ἡ σπείρας, καὶ ἤξει καιρὸς, ὅταν μελίφρων
 ἦτορ ἰαίνῃ καρπὸς ἔθνους, τῷ τὺ μὴ τρεῖν αἰ-
 νότατον θάνατον!
 καὶ δὴ γὰρ ἐγὼν ἔτυχόν ποτε λευστήρος μόροιο,
 τὸν δὲ μοι χριστοκτόνον πρόσχρινεν ἔθνος
 ἐν Παλαιστίνῃ πόλει, οὗ μέλι συμμίσγεται πηγαῖς
 γάλακτος.

(γ')

Σ. „Ἡρώτος ἦν, λαοὶ δ' ἄρ' ἔποντο πολεῖς,
 τόσσα δ' οὐπὼ κάδεά τις πάθεν, ἅ πάγκλαυστος
 Ἑλλὰς πίστιος ὅσ' ἔνεκεν.
 νῦν δὲ καὶ πότμον στυγερὸν σέθεν ἐκπλήσαντος
 ἀμπνεύσει πόνοιο,
 εὐστεφάνους δὲ γε πάντοθεν ἀμβαίνοντας εἶδον,
 τοὺς ἐπιτελλομένους, τοὺς δ' ἀλίου δυσημῶν ἄπο.
 τρεῖς γὰρ αἰζηοὶ φηγόντες τοῖσι πάτραθ' ἱερὰς
 τελετὰς
 τάξαν, εὐσέπτου δίκαν Λάματρος, ἐκ βαρβάρων
 μεμαότες λῦσαι τυράννων.

Α. „Τοῖς δ' Ἀλέξανδρος νέος ἔσται ἀγός,
 οὐκ ἴσας εὐαμερίας κλυτοκάρπου προστυχίσεις καί-
 περ ἐπωνυμίας
 τῷ πολυκλείτῳ βασιλῆι παλαιοῦς Μηδίου ἀρχᾶ
 κρατεῦντι.
 ἀλλ' ὄγ' ἀπειρομάχας περ ἐὼν δεσμοῖσι δεῖται
 τῶν ἐτάρων ἀπάτα, Μουγκαῖς δ' ἐν εὐφρούροις
 φθίνει.
 εἶτα δ' ἐν νάσοις τε κάπειρῳ μέγας ὀβριμόεργος Ἄρης,

ἀγλαῶπ' αἰχμὰν κραδαίνων, λήιον βάμασιν
ὀλεθρίοισιν καππατήσει.

Ἐ. „Τῷδε λάμπει φλόξ ἀνατρελλομένα νῶν νεύρω
μαχανῶ
καὶ στόλος ἐκφθίμενος, τῷδε πτόλεων αἰπεινὰ κά-
ρανα πιτνεῖ,
καὶ θέμιν θείαν Ἀθάναις αὖ κρινεῖ ἐν κρανααῖς,
ἀκρόπολιν Τουροκοστολᾶν λογχᾶν λιποισᾶν, ὄφρὺς
Ἐνναλίου.

παντᾶ δέ νυν ἐκ καπέτων ἀνεγείρονται παλαιοὶ
ἦρωες καὺτις Λάκωνες Θερμοπούλαις
ἐνθανεῦνται, τῶν κεν ἅπας δεκάδας τρεῖς ἄγχι
Τούρκων ἐς Ἄϊδα.

(δ')

Σ. „Ἔργα δ' εἴθαρ λαμπρὰ μόνος τελέσαι
εἰς ἅπαξ ἢ πῶ τις ἀνὴρ δυνατός; πουλὺς γὰρ ἰδρῶς
δηθὰ ῥέ' ἐκ υελέων,
πρὶν ποτ' εὐκτιστον πόλιν εὐρυάγνιαν σταῖσεν ἐν
κλιτύσσ' ἐρήμοις
Ῥώμου Ἀρηγενεῦς στιβαρὰ χεῖρ. ὡς ἐκεῖνοι,
μαιομένους ἔριδος λυγρᾶς ἐν αὐτοῖς, οὐ μόνου
ἐκτελευτάσονται ἔργον, πρὶν ποθὲν ἀνέρες ἄλλοδαποὶ
τοῖς ἀρήγῳσ' ἂν παρόντες, καὶ πόλεων εὐνομιᾶν
πολεμίας δεῖξοντι τέχνας.

Δ. „Ἐσχατον νικαφόρος ἀγλαῖα
ἔσσειται σφιν, καὶ δολεροῖο τυράννου κατήανόντος
χερσὶν ἐλευθερίου
ἀνδρῶς, εὐβουλοὶ βασιλῆες ἐθνῶν πρωτόθρονον
τάξιόσ' ἀνακτα
Ἐλλάδι, κουροσύνας ἔτι κυμαίνοντ' ἰώτω.
τουτάκι γὰρ Δαναῶν κλεινῶ μέρος πατριῶτας
ἔμπαλιν δόξας ὀπάσσει παντοκράτωρ θεός, ὡς χάριτας

πᾶσι κ' εὐμναστοὶ διδῶσιν, τῶν ἀρωγοὶ χέρεις
 λύσειν ἐπόρσυναν γλυκεῖαν.“
 Ἐ. Ταῦτα δὴ φάσαις θεόμοιρος ἀνὴρ εἰς αἰθέρος
 φανᾶς δόμον
 ᾧχετ' αἶστος, ἐκείνου δ' οὐκ ἀπειραντον θεόφραμον
 ἔπος
 τᾶς ἀλαθείας φέριστος θᾶτο χρόνος βάσανος·
 τὸν γὰρ ἐυξέστοις δοκοῖς θλιφθέντα πρίων ἔκτανεν
 ὄξυτόμος,
 τὰν δ' Ἑλλάδα κοιρανέει βασιλεὺς αἰζηγός, ἃ δὲ
 πανσίλνυπος πανταχοῦ γᾶς Ἀσυχία
 ἐν πέδοις ἔστειχεν — ἕως παρὰ τῶν Τεύτονες χῶρευν
 ἄτιμοι.

Elberfeldae. Cf. Karoli Steinarti
 ΠΟΡΤΗΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

(1844 m. Aug.)

II.

Gymnasio vale dicitur.

Κλυθί μοι, ἀγνή Μοῦσα, καὶ ὑμνεῖοντι παράστα,
 εἴ τι καλόν σοι ἄεῖσα μέλος ποτ' ἐν Ἑλληβορείῃ
 μελπόμενος, τό γε πᾶσιν ἐήνδανε νεοτέροισιν·
 θεὸς καὶ νῦν ἰλαρὴν μοι ἐνὶ στήθεσσι αἰοδῆν.
 ἦ γὰρ δὴ σύνοδον μυθήσομαι, ἦντε μαθηταὶ
 ἡγεμόνες τε συνῆλθον ὁμῶς, θαλίας τ' ἐρατεινάς
 εἶχον τερπόμενοι, πύματ' ἀλλήλοισι μετόντες.
 λίσσατο γὰρ κείνους ὑπ' ἐφημοσύνησιν ἑταίρων
 ἄγγελος, ἀνδρειῶνα μεγακλέα εἰσαφικέσθαι.
 οἱ δ' ἄρα καννεύσαντες ἔβαν ποτὶ δῶμαθ' ἕκαστος,
 ἔνθα πολὺς παρέκειτο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει,
 κοίλοισι ἐν δεπέεσσι ποτὸς γλυκὺς, ὅς τε θεοῖς μὲν

νέκταρ ἐπώνυμόν ἐστι, βροτοῖσι δὲ κρίθινος αἶνος.
 παρ δὲ κόρη πολλὰς ξεστὰς ἐτάνυσσε τραπέζας
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα καὶ ἄνθηα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 ἀμφεπένοντο δ' αἰὲ παπταίνοντες δύο παῖδε
 ἠδὲ κενὰς ἐμπλήσαντες κύλικας μέθυ νόμιον
 παῖσιν ἀνὰ μέγαρον, μήτις βρύτοιο δέοιτο.
 οἱ δ' ἄρα δι' πινόν τε καὶ ἡσθιον, αἰὲν ὄμιλον
 τῶν ἄλλων ἐτάρων ποτιδέγμενοι ὄφρα παρέλθοι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ ἠγερθεν ὀμηγερέες τε γέγοντο
 πάντες ὁμῶς, ἀνστάς αἰζηῶν πρῶτος ὀρήων
 σιγῆσαι σφ' ἐπιτελάμενος τοῖον φάτο μῦθον.
 „Χαῖρέ μοι ἡγεμόνων τε πανήγυρις ἠδὲ μαθητῶν!
 ἦτοι ἐπεὶ δι' πάντα εὐστεφάνους κατόπωπα
 ὦδ' ἐπανελθόντας, τάδε νῦν κάλλιστα ἔοικεν
 ἀρχομένους Ἀσμοῖο μελιζέμεν ἱερὸν ὕμνον“.
 ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον.
 ἦρχεν δ' ἀρχεσίμολπος, ἐπήισαν δὲ τὸν ὕμνον.
 „Ἄνδρες αἰζηοί, λιγυρῆς ἐξάροχέτ' αἰοιδῆς
 πατρίδος εὐκλείην σεμνοῖς τελέοντες ἐν ὕμνοις,
 ἀντηχείτωσαν δὲ βαθύζυλοι οὖρεσι βῆσσαι.
 σεῦ δ' εἶμεναι ἰέμεσθα, παλαιῶν μουσοπόλων γῆ
 γενναίων τ' ἀνδρῶν, πίστις δέ σοι ἐγγεγένηται.
 σωσάμενοι πατέρων ἀρετὴν διασώσομεν αἰεὶ
 σὰς πόλιας, καὶ γάρ τ' ἀγαπάζομεν ἦθηα κείνων.
 μουσοπόλους δ' οἶνον καὶ ἔρωτ', ἀρετὴν δὲ μάλιστα
 χρὴ ὕμνεῖν, αὐτοὺς δ' ἔμεν ἀνέρας εὖ κατὰ κόσμον.
 τῷ δ' ἄρα τῶν κρατερῶν μένος αἰξουσίην αἰοιδῶν
 οὐρανὸν εἰς, καὶ ἕκαστος ἀνὴρ, ὅστ' ἐσθλὰ φρονοίη
 Τεῦτονες οἶα πάλαι, ἔταρός τε φίλος τε καλεῖσθω“.
 Ὡς οἷγ' ὕμνησαν, θυμὸς δ' ἄρα παῖσιν ὀρίνθη,
 ἡγεμόνων δ' ἄρ πρῶτος ἀγακλειτῶν ὑπανάστη,
 Χριστοφόροιο μένος μεγαθύμου, καὶ φάτο μῦθον·

„Χαίρετέ μοι, φίλοι ἡίθεοι, ὕμμες δὲ μάλιστα
 τοὺς χθῆς γυμνασίῳ σεμνῶν ἀφέηκα θεμίστων
 χθιζὸς ἔγωγε γὰρ ὕμμι παρήνεσα καὶ κατέλεξα,
 πῆ ποτ' ἄγοιεν ὁδοὶ ποτὶ Μουσάων ἔδος ἀγνῶν,
 ἡδὲ νόμους σήμηνα λόγων ἐν εἰδόσιν αὐτοῖς.
 καλλίστη γ' ἡδ' ἐστὶν ἐλευθερίη περὶ πάντων,
 πάντα προαιρεῖσθαι λόγον ἄλλων ὄν κ' ἐθέλησιν,
 καὶ Μούσας μελετᾶν ὅτε τις καὶ ὅπως κε φιλήη.
 ἀλλὰ καὶ ἄλλης ἐστὶ ἐλευθερίας ἀπολαῦσαι
 φαιδρῆς ἢδ' ἰλαρῆς τῷ δ' αἰζηῶν γένει αἰεὶ
 εὐδ' ὀμιλίη μελιηδής· καδ' δ' ἔχεν ὕμμε
 ἐς τόδ' ἀπόρρησις, μάλα νειοτέρους περ ἔοντας.
 νῦν δ' ἄρα μειρακίων ἡκόντων ἐς τέλος ἡβῆς
 τερπνὰ λαβεῖν καὶ χάσμα λιλαίονται φρένες ἡδη.
 τῷ δὲ νῦ πάντες ὁμῶς ἐπιπίνετ' ἐμοὶ προπιόντι
 θάλλοι ἐλευθερίη Ἀκαδημιακῶν αἰζηῶν!“

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' αἶμα πάντες
 ἄνστασαν ἡδ' ἐπέπινον, ὅπως ἐκέλευσεν ἐκεῖνος·
 τρις δ' ἄρ' βρονταίῳ ἀλαλαγμῷ τὴν ἐκέλευσαν
 θάλλειν συνεχέως, περὶ δ' ἴαχε κοῖλα μέλαθρα
 ἄλλοι δὲ τότε νῦν ἄλλους κέκλοντ' ἐπιπίνειν,
 αὐτοὶ ἐπεὶ πρόπιον βροῦτον γλυκύν, εἰς ἐνὶ αἰεὶ
 ἐσχάτω αὐτε δὴ ἄλλους ἐκέλευσαν ἅπαντας
 ἡγεμόνων ἕτερος μὲν, ὁ δ' αὖ κούρης ἐπιχεῦσαι —
 ἡ γὰρ, ἐνὶ πλεκτοῖσι κανίστροις φυλλὰ καὶ ἄνθη
 ποικίλα πολλὰ φέρονσα, ἰδυίησι πραπίδεσσι
 ἀνδρεῶν εὐ κόσμησε διαμπερὲς ἡδὲ τραπέζας·
 τῷ καὶ τῇ βρόντησεν ἐπ' εὐκελάδῳ ἀλαλαγμῷ
 δὲ ὄροφῆ — οὐδ' ἡγεμόνων λελάθοντ' ἀγαπητῶν
 πρῶτον ὑπηνίχτου ὑποθημοσύνη Λοδοβίκου
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φιλοτησίας ἐτέλεσσαν ἑρρανάς,
 τοῖσι δὲ Χριστοφορεὺς ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

„Κέκλυτε δ' αὐ καὶ ἐμεῖο, νειηίσκοι τε καὶ ἄνδρες,
ὄφρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει
θῆϊεσθ' ὡς χαρίεσσ' επικίδναται ἄξυλος ὕλι
ἔξωθεν μεγάρων, μεταλάμπει δ' ἡελίου φῶς.
ἐκ δ' ἔρον εἶμεθα πάντα πολυτρόφου ἦδη ἔδωδῆς.
τῷ νῦν ἐκβέωμεν μέγαρα σκιοέοντα λιπόντες,
ἀδόντων δ' ἡμῶν προάγοι φωνασκὸς εὐθύρους.“

Ὡς φάτο τῷ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεσαν, αἶσιμα φάντι
πᾶς δὲ δέπας μετὰ χερσὶν ἔχων χρυσεύου βρύτσιοι
ἐξῆλθον μεγάρων καὶ ἐς οὐρεα μάκρ' ἐπέβαινον.
δεύτερον αὐτ' ἄρ' αἶσιμα μελιζόμενοι προτὶ ὕλην
στεῖχον, ἐπήνεσαν δ' ἄρξαντος φωνασκοῦ.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μέλος τέλεσαν, τόπον εἶλεθ' ἕκαστος
οἱ αὐτῷ τὸν ἄριστον, ὅπου βαιῆσιν ἔερσι
ικμάσι δεῦσε πόην, τῇ δὴ κατέλεκτο ἕκαστος,
τὴν δὲ παρὰ θῆκεν κύλικα χρυσεύου βρύτσιοι.

Ὡς νῦν οἶδε χαμαὶ ἀναμίγδην εἶατο πάντες,
ἀλλήλοισ δ' ὀαρίζον ἰδὲ φρένα τέρπον αἰοδαῖς.
τῶν δ' ἄλλων πολὺ νόσφι νειηίσκω δύο ἦσθην,
Στρούθιος ἠὲ ἰδὲ Σαλαμάνδριος, ἐν φιλότῃτι.
τοῖν δ' ἄρ' ὁ μὲν πρῶτον πόλιν Ἐλλεβόρου τότε ἐπελιθῶν
οὐδένα τῶν ἀνδρῶν τοπρὶν ἴδεν οὐδὲ μαθητῶν
τῷ ὄγε δὴ προσέφη Σαλαμάνδριον, εἶπέ τε μῦθον.

„Εἰπέ νῦ μοι, φίλ' ἐταῖρ', ὀνόμῃρον θ' οἵτινές εἰσιν
εὖ πάντας κατὰ κόσμον, ἐπεὶ μάλ' ἐέλδομαι ἦδη
εἰδέμεναι, τίνες ὄντες ἐπουρανίης Μούσῃσιν
εὐχονται φίλοι ἔμμεν, ἐπιστατεύουσι δὲ γ' ὑμέων.“

Τὸν δ' αὐτὸς ξανθοκόμης Σαλαμάνδριος ἀντίον ἠΐδα
„ναὶ κατὰ μοῖραν ἐφησθ', ὅτι τοιοῖδ' ἀνέρες ἄλλων
ἔξοχα μούσοφιλεῖς, σέβωμεν δὲ σφιν μετέοντες.
τοῦτο δὲ τοι ἐρέω ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.
ὄν δ' ἐστῶθ' ὀράας πάντων γεραρότερον ἄλλων,

Χριστοφόρου τόδε δὴ μένος ἰρόν Κλαυσιάδαο·
οὐδ' ὄγε κρειόντων ὕπατος πάντεσσι ἀνάσσει,
ἀλλὰ ἀναξ πρῶτος, τόνπερ καλέουσι Ληναύλην,
ἄσπει ἐνὶ ζαϊτέρῳ μετὰ βουλευτῶν βασιλῆος
πρήγμαθ' ἑταιρείης πολυσέμου πάντα διοικεῖ,
ἥπερ ἐπώνυμός ἐστιν Ἀδολφοῦ Γουσταβίου.
ἀλλὰ καὶ ὃς μεσσηγὺν ἀνάσσει ἐπεισодιός τε
οὐδ' ἐθέλουσ' ἐς αἰὶ τόνδ' ἠγεῖσθαι πολίηται.
ἦδε γὰρ ἡμετέρῳ μουσειῷ μοῖρα τέτυκται
ἐξ ὅττεν κτίσθη, τρεῖς πενταετηρίδας οὐλας
ἠγεμόνος δεῖσθαι, μάλ' ἐλδομένῳ περ ἐλέσθαι.“

Τὸν δὲ κατοικτίζων προσέφη ξένος ἀντίον αἴτε
„ἄθλιοι ἐστε, φίλοι, πολὺ δυνόμενοι περ ἀνακτος,
ἀλλὰ καὶ ὡς μέγ' ὄναισθ' ἐς αἰεῖ. Θαμβοῦσι δὲ πάντες
Κλαυσιάδαο μένος μεγαθύμου, τὴν δ' ὅπα δεινὴν
ἰεὶ ἐκ στηθεῦς, νηράδεσσι δὲ χειμερίησιν
ἐξαμβρῦεῖ ἐοικότ' ἔπη, οὐ δῆτ' ἀφαρμαρτῶν.
ἄλλον δ' ἄρ μοι ἔνισπε τὸν ἀνέρα πλησίον αὐτῶ,
σακκογενειοτρόφον, ὡς Κλαυσιάδew μένος ἰρόν.
τὸν δὲ ποτ' εὐτόρνοισιν ἴδον παίζοντά που ἄλλη
σφαίρησ' ἐμπείρωσ, φυσικὴν ἐν εἰδότα τέχνην
καὶ τύπῳ ἀντιτύπῳ εὐφραίνεται, πίπτε δὲ πολλή
δεξαμένη σφαῖρ' ἐκ σφαιρῆς τρητῶν κατ' ὀπάων.

Τὸν δὲ φίλος προσέειπε, ἔπος δ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
„τάνδικα θαυμάζεις μορφὴν Ἀλιῆος ἀγανού,
ὃς πρωτευόντων τρίτος ἠγεμόνων ὑπερίσχει
ἰδρεῖην φύσιός τε μαθήματά τ' ἄλλ' ὑπέραλλος·
οἶδε δὲ μέτρα λίθων καὶ ζῶων καὶ βοτανάων.
εὖ δὲ λέγουσ' ὡς δεινὸς ὅδε σφαιρας προκαλινδεῖν
εἰν ἄβακι γλοερῶ, πολὺ δεινότερος δὲ που αὐτοῦ
ἄλλος, ὃν οὐχ ὀράας ἐν τῆδε καθήμενον ὕλη.
αἰθ' ὄγ' ἀνὴρ ὠφελλεν ὀδοιπορίην μηχανάσ

τῆδε παῦ' ἄμμι καθῆσθαι! ὁ γὰρ ζῆθον ἠδὲ καὶ οἶνον
δεινότατος προπιεῖν φιλοτησίας τε τελέσσαι —
ἀλλὰ σιωπήσω, τό τέ οἱ κεῖτ' οἴνομα κούρω.“

Ὡς γάτο' τῷ δ' αὐτε ξείνος φίλος ἀντίον ἦδα.
„ναὶ κατὰ μοῖραν ἐφησὶ' ὅτι τοιόνδ' ἀνέρα πάντας
ἡμῖν χοῆν μετέμεν' σὺ δὲ τοὺς ἄλλους ὀνόμαζε.
τῶν δὲ τρισὶ προπάρουθε συνήλυτον ἐν μεγάροισι
συγγενέος Βροῦίου καὶ ἐπικλήσεις ἐνόησα
Καπνοδόκον δὲ λέγω, Διμείαν τ' ἀξίεραστον,
Ἄτρεμορτίτην τε γραφικὴν ἐν εἰδύτα τέχνην.
τῷ κείνῳ μοι ἐνισπε τὸν ἀνέρα γαστροπίωνα,
ὅστε μνωπὸς ἐὼν ἐπιβροῖθει ὄϊνα δίοπτροις.
εἰ δ' ὀρθῶς μέμνημαι, ὅδ' ἐκλήθη τὸ πάροιθεν
εὐθρονος φωνασκὸς παρὰ Κλαυσιάδew μεγαθύμου.
ἀλλὰ τέλος τιν' ὀρθῶ παρὰ φαιδρωποῖσι μαθηταῖς
στάντ', ὀαριζέμεναι δὲ φιλοῦντ', ἀγανὸν καὶ ἐνηέα.
οὐδὲ τὸν ἤδη δηρὸν ἀνασσέμεν ἔμμιεν οἴω,
ὥς ἔτι νεῖος ἐὼν χαριέσση τέπεται ἤβη.“

Τὸν δ' αὐτε προσέφη Σαλαμάνδριος, εἶπε τε μῦθον
„γαστροπίωνα λέγεις τὸν Καπνοδόκοιο γονῆα,
οἴνομα δ' ἔστ' αὐτῷ ἐναλίγκιος, οὐδέ τι μορφῆν.
τῷ δὲ μουσικὰ ἔργα τό τ' ὦ τήνελλα μέμνηεν.
βάρβιτον ἐξανύσαι καὶ ἀειδέμεναι ὅπι καλῆ.
τὸν δ' ἕτερον Κναπίδην ἐρικυδέα ἔμμεναι ἴσθι.
ἄσται ἐν Ἑλλεβόρου γεγενημένον ὀρθὰ δ' οἴεις
οὐ γὰρ ὅδ' ἡγεμόνων ἔμμεν εὐχεται ἡμετέρων εἷς,
μοῦνον δ' ὡς λυκάβαντα διδάζων ἦκει ἐς ἡμέων.
ἀλλὰ καὶ ὡς μέγ' ὄναιτο μαθήματα γάρ τε κέκασται
πάντα, καὶ ἐξηγεῖται ἀοιδὰς Μαιονίδαο,
ἱστορίας Τακίτου, καὶ δόγματα θεῖα Πλάτωνος·
οἶδε δὲ καὶ γῆς μέτρα θαλάσσης τ' ἡιόνων τε
ἠδ' ὀρέων — τάδε πάντα πάροιθ' ἄμμι' ἐξεδίδαξεν.

ἀλλ' ἔτι εἰς περίεστι τὸν οὐπω ἰδεῖν σέγ' οἶω
Πισόφιλον δὲ λέγω, μεγάλη ἀριδείκετον οὐλῆ,
τὴν ποτέ οἱ ἐπένεικεν ἐς ὄψιν μουννομαχίῃ
σκαῖον ἀλωπέκιον, πύματον τότε μουννομαχεῦντι —
ἢ ἐ σὺ. Πισόφιλον τὸ πάρος ἴδες ἠδὲ καὶ ἐγνως;“

Τὸν δ' αὖτε Στρουθεὺς ἀπαμείβετο φώνησέν τε
„οὐποτ' ἐγωγε, τὰ νῦν δὲ τὸν εἶδον πρῶτα καὶ ἐγνων
αὐτὰρ ἐπεὶ, φίλε, τοὺς νῦ μοι εὖ κατὰ κόσμον εἶπες
δαιμονίους ὑμέων ἠγήτορας ἠδὲ μέδοντας,
τῷ νῦν ἐξελέ σοι, τίτι τῶν ἠδιστα διδαχθεῖς
ἐτελέσοις ταῦτ' ἔργα περιπλομένων ἐνιαυτῶν.
εὖ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
ἔσσεται ἡμαρ, ὅταν σὺ μαθητῶν ἐνὶ κύκλῳ
ᾧδε περιστάντων χεῖρ' ὀρέξῃς πᾶσι καὶ αὐτός,
τῶν προτέρων ἐτέων μемуημένος ἄσσα παρηλθῆεν
ἢ ὅθι μακρὰ ἴασι νέες πόντοιο παρ' ὄχθης,
ἢ μετ' ὀρειαύλων ἢ Μάρχη ἐν ἡμαθοσσίῃ
εἶτε σὺ γαστροπίων δεινὸν πώγωνα καθιτίεις
Φαιναρέτης νῆϊ ἐναλίγκιος ὄψιν ἀγανῶ,
ὀφθαλμοὺς δὲ μύωϊ ἐπιβρίθων ὅτινα διόπτροις,
εἰ λείων τε γένειον ἔχον ἀνδρέσιν ὀμιλεῖς,
Τύλλιος οἶος ἐὼν γράγεται ποτε Σεργιομάστιξ —
θαλλέτω ἐν στήθεϊ κραδίη οἴη ποτ' εἰν γε.
ὅς κε νέους περὶ κῆρι φιλέη, νέος ἔσσεται αὐτός,
καίπερ ἔχων πολὶόν τε κάρηι πολὶόν τε γένειον.“

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
πολλὰ δὲ μερμήριζε, λογισσάμενος κατὰ θυμόν
πάνθ' ὅσ' ἔφη Στρουθεὺς, Σαλαμάνδριος, οὐπω ἔτ'
εἰδώς
ἄσσα οἱ Λῖσα κατὰ Κλωῶδες τε λίνῃ νήσαντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ὀάροις τόθ' ἄλλῃς φρένα τέρψαν ἅπαντες,

Ἀρνύτου ἱερὸν ὕμνον ἀείδοντες κατὰ ὕλης
βάν, καὶ ἄφαρ ποτὶ δώμαθ' ὁμῶς νόστισαν ἀολλεῖς.

Barmis. Conf. Freytagii Misn.

ΗΥΑΑΙΩΝ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ ΕΙΑΡΙΝΑ.

(1844 m. Sept.)

III.

Stanislaus Vesuvianis ignibus interemptus.

Flete adolescentem lugeteque, quem via leti
corripuit summo monte favillifero!

Auditin tonitrus? Iterum certamina acerba
exstiterunt regi, civibus atque suis?

Aerane castelli miserorum extinguere vitas
coepere atque fluit sanguine Parthenope? —

Parthenopae pax regnat adhuc; clam civibus irae
deflagrant, necdum fata fuere satis.

Quos audis tonitrus mortalis non jubet ullus;
ecce faces montem ferre tuere, scies.

Grex fluere ad ripas pavidus. Viden ut seniores
mente agitant memori, tempore praeterito

(bis duodeni anni fugere) ex culmine fisso
defluere huc amnes, arvaque viticoma,

ficus atque domos camposque perurere flammis,
denique dum riguere aequore paene sali.

*Tum pila exsiluit nec flexa Aquilone neque Austro,
aëra in excelsum fumida magnifice,*

*pinorum similis formam, ramosaque longe,
exaequans montem bis quater altijugum.*

*Infrenis nunc flat Boreas, ac vastus in agros
dispergens cineres decidit ille vapor.*

*Massa metallorum vehementior intima fervet
quam tum fervebat. Vae ubi captus eris!*

Sic quis alii dixit vicino vir gravis annis —
 cernitur en currus quadrupedansque sonus.
Audite atque viam mediam servate! celerque
 currus equum tollens pervolat ille gregem.
 Insedere fabri Germani Sauromataeque
 sex numero, laeti ludere colloquio:
Proin hodie Vesuvii visamus, cras Stabiarum,
at Caprearum altos ecce perendie agros.
Euhoe laetemur juvenes! Rapiamus amici
quae lux donat adhuc, nostra ubi genua virent.
 Evolat en currus cum quadrupedante caballo;
 praeteriit arcem, quam Pie Nona colis,
 Retinam properat montis percurrere finem,
 sub qua intacta diu dormiit Herculea,
 qua mulusque asinusque frequens portare paratus
 stat peregrinantes in juga summa viros.
 Nec mora, disponuntur ephippia et inseritur pes:
 scanditur, en radunt levia saxa viae. —
 Cerne ut jam post nos pandantur caerulea ponti:
 saxa vident Caprearum Aenariaeque jugum?
 En Pandateriam vix visam, at sole micantem,
 qua scelerum natam Caesare paenituit.
 Lumina jam Phoebea vides infringier undis,
 vir qualis victor cedere luce solet.
 Jam Prochyta versus sol decidit, obscurantur
 jam juga Miseni caerulea, vesper adest.
 Ecce premunt tenebrae: taedam usque accendite ad aedes
 cauponis monachi lumine sulfureo. —
 Jamque ligant mulos, Christi cognomine vinum
 sedulus ut caupo collocat in tabula;
 membraque calfaciunt frigentia, nam Februari
 nox; calices ponunt, denuo et aufugiunt.

Longe cerne faces lucentes: horridus intus
     sub pede mons tonuit multa superque caput.
 Unius est horae quae fert via flumen ad igneum,
     illi perficiunt tempore dimidio.
 Emicat e conis fluvius cava saxa volutans
     ille novem, latus fertur ad ima dein. —
 O fugite, o fugite hinc, oleas qui vinaque ficusque
     hic seritis, parvos concolitisve lares!
 Altus it et comburit agros pecudesque domosque
     raptaque non poterit reddere vis hominum. —
 Jamque aliquis *,redeamus et en juga conscendamus
     oraque hiantia adhuc inspiciamus'* ait.
 Vae properant! licet usque viae dux multa peritus
     obsecret et pavida plurima voce roget.
*,Cede senex; si nobiscum muliercula sicut
     ire negas — soli tendimus'* unus ait.
 Dux oculis sequitur timidus saxoque residit,
     unde revertentes postmodo conspiciat.
 Altius e flammis atque altius emittuntur
     spicula nunc Vesvi; vae ubi captus eris!
 Ante et post illos luces micuere, caduntque
     quatuor his animi, dant citiusque fugam.
 Jam duo manserunt: ceu maxima vis tormenti
     massa prope alterius decidit ecce pedem.
 Hic quoque terga jubet socius, qui jam pede laeto,
     turres ut victor, verticis alta premit.
 En permagna, ingens jam massa per aëra stridet,
     jamque super juveni — jam strepitansque cadit.
 Raptus es aut effugisti? dic, anxius oro --
     hic juvenem, ast illic crura jacere vides.
 Vidit eum Arminius, pede qui fugiente redibat;
     vidit, et in flammis it cui ferret opem.

Hei mihi, quam reboant hominis lamenta miselli!
quam fidos socios pallidulo ore vocat!

*Fugistis vos, qui calicem saepe ore prementes
fratri estis fratres vos fore polliciti?*

*Quonam cessistis? mea nunc properate ligatum
vulnera, nunc celeri vos mihi adeste manu!*

*Nunc deducite me de gurgite Tartareaque,
intima quae torret corpora, de pluvia.*

*Hinc me efferte; ruit prope me, post ignis, et ante —
solorum an vestri vos miserere solet?*

*Frustra tento animos. Desertores male fidi,
liquistis poenae me miserum innumeræ! —*

*Imo ignosce mihi, pater, impia verba locuto:
unum qui properat cerno mihi fore opem.*

*En socio vertit praecordia quae misereret
omnipater. Frontem jam mihi terge manu,
jamque dolentia crura tene. Quid? et haecine mors est,
mi latus oppugnans quae febriente caput
vi quatit et cruciat? februo qua saepe sacerdos
igni contendit corpora nostra dari?*

*Omnes o sancti cum virgine adeste beata!
meque dolore leva, diva Maria, gravi! —*

*Mi Deus, o tua lex quoties mea lumina fugit!
nonne reus culpae jam violator ero! —*

*At feci, fieri jussit quaecumque sacerdos:
dixi saepe preces, abstinuique cibo. —*

*Lege tamen cuicumque Dei debemus amorem
fratri: an nunquam odi qui mihi amandus erat?*

*Quaerere num divos animus contendit honores,
an mihimet laudem quaerere saepe meus? —*

*Ignoscas mihi, quae deceptus imagine falsa
feci; crede mihi, paenituisse juvat.*

*Si tamen ignosti commissa mihi omnia clemens,
 quaeso audi extremas quas tibi mitto preces:
 Tu fratres, qui sunt comitati me hucce, salutem
 aeternam discant fac prius ac melius!
 Dein fidum foveas socium, qui jam moribundo
 ultima spes solus nunc quoque stat prope me.
 Exaudi rogo — sed Tua fiat sola voluntas;
 commendo en manibus Christe tuis animam!*
 Lumina franguntur, vox deficere incipit, orbun
 saxa deinde animo corpus in alta cadit.
 Vix mora, jam socium complectitur ille lacertis,
 de montisque jugo pergrave portat onus.
 Non Caprearum in agros migrarunt nec Stabiarum
 sex illi, sextum quinque tulere foras.
 Hei campana, sona! — Animus jam celsa petivit,
 hoc tamen obscura condite corpus humal
 Vico Georgiano in radicibus
 Vesuvii sito.

(1850.)

IV.

Hermanno Schmidt Vitebergensi matrimonii quintum explenti lustrum.

*Ἄλιω μοι χαῖρε φώως ἐκείνας
 ἀμέρας δὴ μναμόσυνον, δάμαρτι
 ἃ φίλα ποτ' ἀρχιδιδάσκαλον ζεῦξ' εἰν ὑμεναίῳ.
 ἐς θεῶ πολλῶς νοέω παρόντας
 εὐστεφεῖς, ἀλλ' εἰθ' ὑπάτω ἀγαυῶ
 νυμφίῳ καὶ παρθένῳ εὐκτὰ συγγαίροντας ἐν οἴκῳ
 ἄρχεν ὄλβον πολλὰ ἔτι χάριν τε
 δαρὸν αὐτὰν ἢδ' ὑγιαίνειν αὐτόν,
 πεμπάκις πέμπτον δ' ἐπιδεῖν γάμων ἤδη λυκάβαντα.*

παρ δ' ἑορτᾶ νιὸν ἔμην μαθητᾶν
σφῶ πατρὸς καὶ θυγατέρ' ἠβίοισαν,
παῖδας ἄλλως τ' εὐχομένως τοκεῦσ' ὄλβον τε χάριν τε. —

θεὸν μὲν ὑμνῶμες· θεόκλητον ἄμαρ
ἐκπέφανται γὰρ τόδε, πᾶν τελεῖται,
καὶ πάλιν πλάθοισι φίλοι μαθηταί τ' εὐκτὰ λέγοντες.

αἰ τιν αὐτως εὖ δοκέει, παναυγές,
δὸς τὸν ἄνδρα καὶ χρυσέας ἑορτᾶς
φῶς ἰδεῖν, παίζεν δὲ περ' ἐγγόνως πάππιο μαθητάς.

αἰ τοσοῦτον δ' οὐκ ἐθέλεις γενέσθαι,
ἀλλὰ τὸν δαρὸν κρατέειν ἐν οἴκῳ
δός, πόλι δ' αὐτὸν περιώσζε πάτρα τ' ἠδὲ λυκείῳ.
Vitebergae. 1852 pr. Kal. Oct.

V.

In Konradum

Franconum ducem Hungarorum victorem.

Konrad, starker Gotteskrieger,
ruhmgekrönter Heidsieger!
dir, der Franken kühnstem Held,
dir sei hohes Lob gesungen,
dessen Schwert so hell erklungen
auf des Lechstroms blut'gem Feld!

Dörfer rauchen, Kinder irren,
giftgetränkte Pfeile schwirren,
Säbel zischen durch die Luft.
Blind und taub für Klag' und Thräne
rast der Feind, wie die Hyäne
Leichen wühlet aus der Gruft.

Zagend in den Zelten feiern
sieht man Sachsen, Schwaben, Baiern —
selbst den Kaiser sinnend stehn.
Stehen hundert ihm zur Seiten,
siehst du tausend drüben reiten —
einen gilt es hier auf zehn.

Horch da, horch! Trompeten tönen:
mit der Franken edeln Söhnen
sprengt Konrad frisch herbei;
und in Fränkens Horns Geschmetter
mischt sich laut wie Gottes Wetter
alles Volkes Jubelschrei.

So ermutigt fordern alle
jetzt den Kampf mit lautem Schalle,
keinen hält der Kaiser mehr.
In des Volkes Namen flehen
Priester Sieg von Himmels Höhen,
dann zum Streite stürmt das Heer.

Wo die Feinde dichter schwärmen,
wo sie schon als Sieger lärmen,
wo der Deutsche wankt und fällt,
zu des wildsten Streites Stelle
sprengt in Wirbelwindesschnelle
Konrad hin, der Frankenheld.

In des Bundgenossen Fluten,
in den Strom, mit Eisenruten
peitscht er hier die Räuberschar;
aber dort zum Todestanze
zwingt sie mit der Siegeslanze
Otto und der Königsaar. —

Horch es schwirrt! Vom Ungarbogen
kommt ein Todespfeil geflogen —
deutschen Herzen bringt er Weh!
Weh, getroffen sinkt vom Pferde
mit des Sterbenden Geberde
Konrad in den blut'gen Klee.

*Lebet wohl, ihr Kampfes-Brüder!
nimmer zwingt die freien Glieder
euch der Heiden Fesselband.
Dieser Arm hat sie zerstoßen.
Heil dem Kreuz! Wir sehn uns droben
wieder in der Heil'gen Land.*

Leis verklingen seine Worte,
während sich zur Himmelspforte
schon des Helden Seele schwang.
Eine Bahr' aus Ungarspeeren
flechten sie, den Leib zu ehren,
den der Tod — sonst keiner zwang.

Fern zu Worms am Heimatstrome
stehn im gottgeweihten Dome
Heldensarg an Sarg gereiht.
Dorthin unter lauten Klagen
hat man ihn zur Ruh getragen,
früh entraf't vom ird'schen Streit.

Konrad, starker Gotteskrieger,
ruhmgekrönter Heidensieger,
Frankenlandes kühnster Held!

ewig sei dir Lob gesungen,
der der Ungarn Macht bezwungen
auf des Lechstroms blut'gem Feld!

Vitebergae.

1855 m. Aug.

VI.

Doctissimo Origenis operum editori

festum celebranti diem.

(Ad K. Ed. Lommatzsch.)

*Πέμπ' ἐκτελέσσαις πενταετηρίδας
σοφῶν διδάσκην ἀκάματος τέχνην
ἔστακας ἐν μέσοις φίλοισιν
σήμερον ἐν τε μέσοις μαθηταῖς.*

*Τεὸν πρὸς ἁῶ μέλπεται οὖνομα
δυθμάν τε πάντεσσ', οἳ κ' Ἀδαμαντίου
ἀδυθρόαισιν διφθέραισι
νοῦν γανύονται Ὀρειγενῆος.*

*Χρυσῶ Σὲ τιμάοισιν ἐυστόμφ
πάτρως τύραννοι ἢδ' ἀγὸς Ἑλλάδος
τὸ δ' εὐνοϊάν τ' ἀνδρῶν χάριν τε
Λευκορέων προξέβουλας αἰῆς.*

*Νεὸν θαλοίῃ δηθὰ Τεῖν μένος,
ἔοι δ' ὀπόσσων θῆκας ἀνήρ ἴδρις
ἔργων θέμεθλα, Σοὶ γέροντι
τέρμα παρ' ἄμμι ἰδεῖν ποθεινόν.*

Vitebergae.

1857.

VII.

Vitebergensi theologiae doctori

quingagesimum magisterii academici annum explenti.

(Karolo Imm. Nitzsch.)

Plurimos — hic rumor erat — creavit
alma *doctores* Basilea, plures
ceteris cunctis Viteberga legit docta *magistros*.

Nec tamen tantum numero tulisti
nominum primas, patria alma! dudum,
Leucoris, claros homines et huic aevo peperisti.

Dico nunc unum meritis potentem,
hoc die qui lustra decem beata
jam recordatur juvenes docenti praeteriisse,
doctus ex quo primus in arcis aede,
anulo cinctus digitum magistri,
osculum ad praecepta pium decani ora sacravit,
unde ter sancti flueret Jehovahae
laus ad has Albis resonantis undas,
flumina et Rheni viridantia alti Sprevaque templa.

Rursus en urbem rediit, senili
jam coma canus caput, ex Luthero
nobilem, visurus ad hanc sepulcra cara parentum.

Litus ad Sprevae gelidumque Rheni
Albaeque oras animi precantur
grata multorum celebri *magistro* discipulorum;

O bea, ter sancte, caput verendum
Tu viri, atque artis videat perennes
sedulae fructus et in hacce terra, cernat et illic.

Vitebergae.

1859 m. Oct.

VIII.

In Philippum Melanthonem

carmen saeculare.

(Met. Pind. Pyth. IV.)

(α')

- Σ. Εὖ λέγοισι πρῦδ' ὄνειρατ' ἔμεν,
 ἤμβροτον γὰρ πολλοὶ ὁδοῖο παραχθέντες κenoῖς γεννά-
 μασι νυκτὸς ὀλᾶς
 ἄλλα δ' ἐξῆκεν θεὸς αὐτ' ἐλεφαντείων πυλάων πίστ'
 ὄνειρα,
 ἀνδράσιν ἐσσομένου βίου ἐνδείξων κέλευθα
 εὐμενέως καὶ ἀνήσων κλειθρ' αἴστου πω τύχας.
 ὡς γὰρ ἂν τύμβῳ ποδάκεος Πηλεΐδα ποτὲ διὸς ἀνήρ
 ἀσυχᾶ, Χριστοῖο κάρυξ, ἰστόεργος Κίλιξ,
 κεκλιμένος κραῖτα κνεφάλλοις
- Α. πρέσβυν Εὐρώπας ἴδεν εὐρουπέδου,
 τᾶς ἐκεῖθ' υἴες μαχέσαντό ποτ' Ἀτρειδᾶν μαχαιαὶ
 τοῖς Ἀσιαγενέσιν,
 φωνέονθ' „ἡμῖν ἄγε Πιερίους δεῦρ' ἐς Φιλίππου
 ἔλθ' ἐ παιᾶν,
 καὶ λύε δέσμοισιν οἷς φρένας ἄμμ' ἔνδησεν Ἄτα.“
 ἦλθε δὲ Παῦλος εὐς παῦλαν φέρων κείνοισι κακῶν
 κἂν Φιλίπποις κἂν Ἀρείῳ ἄστεος ὄφρυι Κεχροπίου
 πρόσθεν ἀγνώστου θεοῦ συνθήματ' εὐάγγελος
 χάριτα καρύσσων Ἀχαιοῖς.
- Ε. Ἦν δ' ἀλαθῆ γῶσσα Φίλιππος ἀνὴρ Σούαβος
 ὑπνωθεὶς ποτε
 ἔβλεπε Σαξονικῶν λευκᾶ δ' ἐπιστὰς ὄφρυι Πιερίδων
 φαίνεται εὐτολμος μοναστάς, οὖνομ' Ἀρειος, ἔχων
 δεξιτερᾶ βίβλον μὲν εὐπτυκτον καλάν, νεύων χερὶ δ'
 αὐθ' ἑτέρῳ

„αἰνίγματα δεῦρο, φίλ', ἔρχο ταῦτ' ἄμμιν διειπεῖν
σαμάτων νοῦν θυμῷ ἄλλως ὀσομένοισι,
οὐδ' ἀναγνῶναι δυνάμεσθα, μαθηταὶ διδάσκονθ' ὡς
ποθεῦντες.“

(β')

Σ. Δεύτερον δ' αὐτ' εἶδε Φίλιππος ὄναρ
ἄμφω ἐστάτην — περὶ δ' ἰαχ' ἰωκὰ δαίτων ἀνδρῶν —
διαβάντε ποσὶν
ἦρῶ ἀστεμφέως στιβαροῖσι, χεροῖν σαμεῖον ὑψηὴν
κρατεῦντε,
ἐν δ' ἄρ' ἔγραψε τέχνη πολυχρῶσφ δαμιουργός
ἰχθύος εἶδος ἀλιπλάγκτου. τρίτον δ' ὕπνου πτέρυξ
παγκρατεὺς βροίθοισα κείνα νυκτὶ καλὰ βλέφαρ' ἐσπί-
ασεν
ἀνδρός, οὐδ' αὖ τὸν μεθῆκεν, φαῖνε δ' αἰνὸς τέρας
πύματον ὑψίστου ὄνειρος.

Α. Νῆα δ' οἰακοστροφέων δόκεεν
ἔμμεν ἐν μέσσα ἀλί πορφυρέα, τοὶ δ' ἄλλοι ὤμωζον
μέγα ναυτιλίας
τάρβει προσδερόμενοι „πάτερ ἄρκει“ φωνέοντες, τῷ
δὲ σύμβη
ἐχθανέειν πελιῶ, πέσε δ' ἐκ χειροῖν ἐρετμός.
ταῦτα δ' ἀνέγρετ' ἰδὼν ὕπνου σχεδασθέντος βαθεῦς.
Τῶν δ' ὀνείρων σφοδρὸς ἐταίρους μνᾶσεν ἐτέων περι-
τελλομένων
σύννομος Σάζων Σοάβφ στὰς γέρων διή φίλου
παρ' ἐτάρου λυγραῖς κέδροισιν.

Ε. Κωκύοντες δ' ὄξυ περιστάσαν αὐτὸν δαμόται
βουλαφόροι,
Λευκορέας πολιᾶται, καὶ γυναικῆς θ' ἐλκεχίτωνες
εὐς
παῖδας ἐν κόλποις φορεῦσαι μὴ εἰδότας αἰνὰ πάθη.

τῶν δ' ἄρ' ὀμίλῳ φασγάνοις ἐζωσμένοι μίχθεν νέοι
ἦιθ' —
ὄσσοις τότε Τεντονίας τέκεν εὐρύστερνος αἶα
καὶ Παθύσσον λείμακες μαιανδροτέρου
καὶ γέροντες σκαπτοφόροι, σοφίας ἴστορες θείας
στρατάρχα.

(γ')

Σ. Τοῖσι μὲν πίδνεν ἄχνα δακρῶν
ἀθρῶν ῥαίνοισα γενειάδας, αὐτὰρ κείνος ἀνστάς γῆ
Καμαραριάδας
πολλά γ' οἰμωγαῖς καταπαυόμενος· „Νῦν κλυτ' ἐμεῦ
μύθων πολίται
καὶ ξένοι ἢ πον ἀνήρ πολὺδακρὸς γ' ὄλετ' ἄμμιν
πατρὶ μάλιστ' ἴκελος, τόντ' εὐμενῆς πέμψεν θεὸς
πρῶτον, ὄρμαθ' ἐντ' ὀνείροις δευρὸ ποτε χιθονὸς ἐξ
ἀπίας,
τοῖς δ' ἅπασιν σήμερον θεῖον πέφανται τέλος
οὐδ' ἀκραντον μείνεν οὐδέν.

Α. Ἀλλαμανῆς ἐκ χιθονὸς ἦλθ' ὀρέων
λευκόπυργον τάνδε πόλιν μελάνων, ὡς σύμμαχον
ζεύξων χεῖρα χειρὶ φίλα
ἰσῆος Ῥωμαιομάχου κρατεροῦ — Φοινικοφόντας ὡς
μάχαισιν
κλεινὸς Ἰεσσαῖδα χειρὶ χεῖρ' Ἰωναθάνας
ζεύξε γιγαντολετεῖρα — σύνδικον δ' ἄστρον σέλας
πάντ' ἀπ' ὀφθαλμοῖν ἀμαυρᾶς ἐξαπάτας νέφε' ἐσκέ-
δασεν
καὶ δρόμοι' ἐν τέσματ' αὐθις λάμπε Χριστοῦ κάρα
φιλόφρονος πᾶσι βροτοῖσιν.

Ε. „Ρῆμά γε Μνασαρχίδα ἔστιν ἀλαθές, παντὸς ὡς
εὔρεν τέλος

ἔργω ἀνὴρ συνεχεῖ, συλλαμβάνοντος θεοῖο παναλ-
κέος οἱ.

ἀλλ' ἐπεὶ δεινοῖο λάρναξ δέξατο σῶμ' ἐτάρου,
ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ πλείονες φάνθεν Φιλίππῳ πραεῖ
ἀντίπαλοι

μαρτυράμενός γε θεὸν συνιόντας σφούς κέλευεν
συντετάχθαι δὴ κατ' ἐχθρῶν, τοὶ δ' ἔκριθεν,
ἄλλυδις δ' ἄλλοι κραδίαις διχόβουλοι τράποντ', εἶκον-
τες ὄργῃ.

(δ')

Σ. Καὶ κατὰ στάθους πατέρος γεραιοῦ
φάσγανόν περ σπασσάμενοι ἀλιτροὶ γυμνὸν τίναξαν
σπλαγχνοτόμον κολεοῦ.

ἀλλ' εἰσέγασε στόμα δὴ πελιδνὸν κεκμακότος ζῶαν
περ ἀνδρός,

ναὶ δ' ἀπὸ σκοπέλων ἀκυβερνάτῳ ἀγῶνας

ὄσσομαι ἀμετέρα δεινοὺς φορητᾶ κύμασιν.

ἴλεως προσδέρκεν, ὦναξ — λισσόμεθ' — οὐρανοῦ
εὐρύμεδον

ὄρφανοῖς δ' οὐσί προφήτας δούς νέους συνθέσει

ὁμολογεῖν ἡμῖν ὅπασσον.

Α. „Εἰ δὲ μὴ παύσοντ' ἐριδαινόμενοι

δυσμενεῖς, δάψουσιν ἐτέων περόδοις πάτρην σιδαρίτα
κάματοι πολέμου

οὐλλιοι, λάμπει δ' ἀτέκμαρτος ἀντὰ δαίτων ταύταις
παρ' ὄχθαις,

βαρβαρόφωνοι ἐπεὶ χιθονὸς αἰχματαὶ γ' ὀρεῦνται

τοὶ μὲν ἀπὸ ζοφίας τοὶ δ' ἐκ βορέα, καὶ συμφορᾶν

ὄψι ἀμπνεύσονται οἰκτρᾶν Τείτονες, ἐν δὲ μέσῳ
φιλυρᾶν

καὶ δρυῶν μακρᾶν ἔτ' Εἰράνας φανεῖται νέον

ὁμοτρόπου θάλλοισ' ἐλαία.

E. „Τουτάκις δὴ ὃ αἰετὸν ἀγκυλοχείλαν (σᾶμα κεδνὸν
σφοῦ κράτερις)

τᾶς πόλιος βασιλεὺς ἀμᾶς ἐπάρας ἐν πύλας ὑπερεφεῖ
εὐσεβίης, θυμῶν τελέσσει σύνθεσιν ἄλλοιθρόων,
ἐν δ' ἀγορᾷ στάσει περισκεπτον καλᾷ Λουιθίρου
ἄγαλμ' ἀβρότου.

τῷ δᾶμος ἀμειβόμενος συνόρω ζεύξει κολοσσῶ
σύμμαχον προσθεῖς φίλον, θαεύμενοι ὡς
τᾶς ἦ' ἑταιρίας φιλίας τε νόμον θευφιλιῖ παῖδες
μάθωσιν.

Vitebergae.

1860 m. Apr.

IX.

Hermanno Schmidt

quintum gymnasiarchiae lustrum explenti.

Ναὸν πρὸ πολλοῦ Παλλάδος ἔπραθον.
κεῖται δ' ἐν ἱραῖς ὄφρ' ἑρείπια,
σιγᾷ δὲ Καμισοῦ παρ' ὄχθαις
ἄλσεια γυμνασίων κλεενῶν,

τῶν ἐν σκιαῖσι σωφροσύνας ποτέ
στεῖχον μαθηταί, Φαιναρέτας ὅτε
καὶ Σωφρονίσκον παῖς βροτοῖσιν
φαῖν' ἀρετὰν θεόκραντον ἄλλην.

Φθειραν δὲ πρῶτα ξανθοτριχῶν Γόθων
τριβοντες ἵπποι ἄνθρα καὶ γλόαν
κάπους γανῶντας, ἐκ δὲ κόφθη
δένδρεα βαρβαρικῶ σκεπάρωφ.

Ἐτῶν δὲ πολλῶν δῆθεν ἀνὰ χρόνον
ἔπη Πλάτωνος θειογενεὺς πάλιν
παύσαντο σιγᾶς, ὅς που οἶος
σῶσε θεοῖς γέρας ἀγνότατος,

φρέδη διδάσκων ἔξοχα μισέεν.
καὶ τῶν πρὶν ἔργων μνασάμενοι κακῶν
γλαυκόματοι παῖδες Γοθῶνων
ἕβρον ἐὰν ἀκέσανθ' ἐκόντες,

πολλαὶ τε πάτρας καὶ πόλις ἀμέων
διδυμόπυργος παρακάλεσεν πιεῖν
ἄνδρας τ' ἀναρίθμους τε παῖδας
θεσπεσίου σοφίας Ἀχαιῶν.

Τᾶς γὰρ Σόαβος ἠΐθεος φρέαρ
ᾤξε Λουθήροιο παραστάτας
μακρόν, φιλελλάνων δὲ μακρὰν
Τευτονιδᾶν πτέρυγας πέτασσεν

καλὰ κλειδῶν, πολλὰ δὲ σύνδραμον
δίψει παραχθέντες σοφίας νέας
νάσων θ' Ὀμηρείων ἔνοικοι
καὶ Μαραθωνομάχων γενέθλα

εἰς Ἀλβίοιο θῖνας ὄρειγενεῦς. —
καὶ ῥῆξέ περ καὶ τᾶδ' Ἀκαδήμιον
ἄλσος θυέλλας ἴς, πόλει δὲ
παῦροι ἐν ἀμετέρα ἔσωθεν.

Ἑλλανικᾶς καὶ νῦν διδαχᾶς εὗς
ἔστακας ἄμμιν καὶ Τὸν διδάσκαλος,
πολλοὶ δ' ἀμοιβαίας παρεῖχον
Τὴν χάριτας κόροι εὐ πάθοντες,

ἐκ Τεῦ μαθόντες Ἀντιγόνας μόρον
οἰκτεῖρεν, ἢ συγχαίρεν Ὀδυσσεῖ
πατρῴϊαν ἤκοντι νᾶσον,
ματέρι δ' Ἐκτορα συγγοᾶσθαι

τόν τ' ἤκισαντο Πηλεΐδα χεῖρες.
ἀλλ' οὐδὲ γαίης ἀμετέρας μόνον
Σέγ' ἔννομοι κληῖζοῖσι γαίμῃ
πουλυφάτω, βορέα δ' ἐν αἴῃ

καὶ τᾶδ' ὁμῶς ἂν καὶ νότος ἀμπέχει.
ὅσσοι κε τέρπωνται φρένας ἀμβροτοῦς
κείναν περὶ ψυχᾶς λέγοντες
βίβλον ἑπουρανίου Πλάτωνος.

Φαίδων' ἀναγνοῦς μικρὰ Κλεόμβροτος
ἀγίσαιθ' ὅσσ' εὐρίσκειτ' ἐπὶ χθονί,
"Αἶδα προκρίνας τέρατ' ἦδη —
οὐδ' ἀνώως ταχύντομοί εἰμεν,

σεμνὰ δ' ἅπαντας ἄμμε μένει λίσσις
αἰνιγμάτων ἱμερομένους μαθεῖν
οἱ δ' οὐ μάθον θείαν ἐκείναν
σωφροσύναν, λύσις οὐ σφι λύσει.

ἄμμιν γε τέχνας δείκνυθι Σωκράτευσ
μαιευτικὰς πολλοὺς λυκάβαντας αὖ —
δείκνυ διδάσκειν ἄμμι, Τιν δὲ
ὀλβοδοτάς θεὸς εὖ φρονοίη.

Vitebergae.

1861 m. Apr.

X.

**Medico semi-semisaecularem diem
celebranti.**

(Ad G. de Bünau.)

Quinque Tibi jam lustra ferunt cita praeteriisse,
ex quo doctori pileus impositus.

Nonne recordari, quae tum sint acta, juvabit,
 publica quae fuerit, quae Tua condicio?
Heroum regi nive tempora cana senectus
 sparserat, instabat jamque novissima hiems.
 Tu vero calidus formosa, care, juventa
 arma silere doles, Marte vacante diu.
 Doctiloquae tum nomen ad altam Palladis aram
 das et Apollineum certus adire chorum. —
 Respice quaeso hodie: favit deus optimus, arti
 contigit eventus faustus et usque manet.
 Nunc meat arte Tua qui claudicat ante; videt nunc
 cui facies antehac luminis orba fuit.
 Utitur auditu surdus; patriaeque Polonaeque
 enarrant linguae Teque Tuumque decus.
 Num qua doles? Summus soletur in orbe minister
 subscripto regis nomine Te decorans.
Sanandis a consiliis, sic ille jubebat
 Tete salutari — nomen et omen adest.
 Felici celebras illustrem tempore honorem,
 tempore felici nos celebramus item.
 Nonne ubivis colitur duplicis nunc palma triumphi
 Prussorumque virorum Austriadumque simul?
 Sistitur en nitido regis novus aere colossus,
 auspice quo doctor dictus eras medicus.
 Filius herois senis ipse heroicus, auro
 frondeque honestatus tempora lauricoma,
 reddidit en patriae pius inviolabile pignus,
 Teutoniaeque medens Slesvigenisque simul.
 Pace fruens sanare medendos Tu quoque pergas
 consilio, et nobis, comis amice, fave.
 Colbergae. 1864 m. Aug.

XI.

Collegae nupturienti cum donis.

Panem et Circenses gens Romula quando poposcit
panem hodieque orare solet gens Christicolarum,
cum prece nos summum septempace numen adimus.
Dentur abhinc vobis etiam, quaecunque rogabis,
jam larium ipse recens antistes in urbe recentum:
corporis incolumis cum pane salus animique,
illiusque salus, quam junxisti Tibi nuptam
auspiciis hodie divinis tempus in omne,
quaeque catechetes voluit panem esse Lutherus.
Ne tamen esse Tibi longus videar, peto finem:
felices ambo este, ambos salvere iubemus,
dumque deus dederit, memores quoque vivite nostri.
Colbergae. 1867 m. Majo.

XII.

Academiae Litterarum Hungaricae

aedes novas inaugurantis *τηλεγράμματα* q. v.

Tu nova tecta colas, Academia! Tu Tua regna
Hungaria accipias! Accipe vota soci.

Colbergae.

1867.

XIII.

Collegae linguae Gallicae peritissimo,

decimum vitae lustrum explenti.

Ad Guil. Corte.

Gallias Caesar subegit, victus aliis Caesar est,
Marte Gallos rex subegit, arte vicit Cortius.

Absque numine hand vocatum Te esse Guilelmum patet,
auspicato qui celebras semisaecularia.

Clara lux sit pyrobolata, dedita Lutetia,
sin minus, saltem Bazani nuntietur pactio.

Talibus gaudebit animus (scimus omnes) nuntiis
patriae amans Tibi; alte ovabunt corda nostra Te simul.

Sin nec haec, at gaudiorum plena sana sit domus,
nam fatemur, gratius jam sanitate nil erit:

sana ovans mens saniora reddet usque corpora.

Servestae.

1870 a. d. VII. Kal. Nov.

XIV.

Germanorum signa militaria atque colores.

Karolus Stein musicis modis verba aptavit
coll. ejus *D. V. u. Vaterlandslieder* p. 52.

*Das waren deutsche Ritter aus West, Süd, Ost und Nord,
die zogen einst als Schnitter zu Gottes Ernte fort.*

*Zum Kampf gestählt im heil'gen Land
bezwangen sie die Heiden
an Baltenmeeres Strand.*

*Des schwarzen Kreuzes Zeichen war ihrer Schilde Zier.
Die Feind auch heut erleichen, wo schwarz und weiß
Panier.*

*Das ist das tapfre Preußenheer,
sie sind die rechten Erben
der Schar am Baltenmeer. —*

*Das waren deutsche Krämer weithin am nordschen Haff,
des Übermutes Zühmer zogen den Zaum sie straff.*

*Wie bückten sich die Fremden tief —
die Russen, Dänen, Brüten —
dem deutschen Orlogschiff!*

*Kam manch ein Kiel gefahren von Ost und Nord und West,
den Bord gehäuft mit Waren zum frohen Hafenfest.
Stark schirmte deutscher Bürger Fleiß
von Gaffel und vom Maste
die Flagge rot und weiß. —*

*Das waren die vom Staufen, der Kaiser hehr Geschlecht,
die lehrten welsche Haufen der Deutschen Macht und Recht.
Es tränkten wohl im heil'gen Rom
die Friderich, die Konrad
das Ross im Tiberstrom*

*Am Jordanstrom die Heiden im heißen Kanaan,
man sah sie gerne meiden den schwäb'schen Heeresbann.
Die scheuchte wohl in Flucht und Tod
des schwarzen Aares Banner,
das Banner blutigrot. —*

*Ein Kaiser ist erstanden, des Zollerstammes Preis ;
man kennt in allen Landen den werten Siegerpreis.
Zerblitzt hat Gott durch ihn den Feind,
und Fürsten, Ritter, Bürger
sie bau'n das Reich vereint.*

*So weht vereint, ihr Farben im Banner schwarz-weiß-
rot,
für die die Ahnen starben, zum Sieg uns, ob zum Tod.
Glück auf, ihr Deutschen allzumal,
von zweier Meere Dünen
bis hin zum Alpenwall.*

Servestae.

1870 Oct. m.

XV.

Imperatori natalem celebranti.

In modum *Gaudeamus igitur*.

*Söhne Deutschlands, freuet euch, das der Sieg errungen,
das von Fried' und neuem Reich uns die Kund' er-
klungen!*

*Metz und Straßburg kam zurück,
welscher Trotz und welscher Tück —
seht sie sind bezwungen.*

*Juble laut, mein Vaterland, feire Sieg' um Siege;
deine Macht hast du erkannt, alte Heldenwiege!
Bange stehn die Völker all:
deutsche Kraft mahnt, deutscher Stahl,
dajs sich jeder füge.*

*Wohl um manchen jungen Held Thränen sind geflossen,
jubelnd heim im grünen Feld ziehn ihm die Genossen.
Frühling wirts im deutschen Land,
seit's die alten Ehren fand —
Friedensblumen sprossen.*

*König Wilhelm, lebe hoch, ruhmgekrönter, greiser!
Herrsch' im Frieden lange noch, neuerkor'ner Kaiser!
Preist die Fürsten allesamt
neu zu edler Wett' entflammt,
Bienenbrut und Weiser.*

*Heil dem Heer, das auf den Feind solch ein Führer führte!
Heil dem Volke, das vereint solchen Kaiser kürte!
Heil dem edeln Zollerstamm,
der vom Meer zum Wasgenkamm
aller Männer Zierde!*

Servestae.

1871 m. Mart.

XVI.

Collegae natalem celebranti.

(Ad Guil. Corte.)

Gaudia pertentant patriam rectore recepto
Caesare — ab Hesperio macte reverse solo!
Gaudia et alterius pertentant grata penates
Guilelmi — pariter macte beate pater!
Macte animi vivi, macte o Parnassie vates —
apta poëtanti quam bene verba fluunt!
At magis hoc laetor, quod adhuc collega vocari
Tu pateris, prisca pila sodaliti.
Lustris exsultans bis quinque adjicis unum,
laetus *equum traduc* jam Tibi censor ait.
Natisque et genero felix teneroque nepote
regi par nova nunc aeva beatus agas.
Tempora agas sanus ventura salute recepta
et socium resonant votaue discipulum.
Hoc mihi deest, inquis, *fateor*. Quod deest Tibi solum,
praesens hoc numen detque dabitque. Vale.
Servestae. 1871 m. Oct.

XVII.

Collegae in otium recedenti.

Ad Guil. Cortium cum dono.

Mille tumet velis juvenis, dum cogitat altum;
at redit in portum sospite lentre senex.
Non haec immerito dixisse poëta videtur,
quem Suevique suum Teutonidaeque colunt.
Quae puer optabas, ea plura annosus habebis —
fertur Goetheum nobile iudicium.

Cortiade Guilherme, utrius dicta probabis?
 utrum Tu censes dicere vera magis?
 An neutri credis? Dicunt pugnantia secum;
 dimidium veri hic, dimidium alter habet.
 Multa perit quam spem juvenis quandoque fovebat;
 dantur multa, quibus fidere pertimuit.
 Hic collegit opes auro argentoque refertas,
 quae nunquam fragilis salva phasele feras.
 Collegere alii, quibus haud sint pondera librae,
 qualia laudatur quando tulisse Bias. —
 Ille quis est juvenis? Cum Gallis Gallus habetur,
 cumque Italis Italus Britoque Britonibus.
 Jam doctusque docet *Los amantes Terueleses*,
 Murraidae quoque *Avem*, Teutona verba loqui.
 Vivunt Isaidae Tibi carmina, carmina quovis
 quae cecinit quivis tempore, quoque solo.
 Stipavere Tuam per bis tria lustra cathedram,
 quae doceas avidi discere, discipuli.
 Tu modo qui fuerit docuisti summus Homerus —
 nonne Tuus? Tibi nam mater Ionis erat.
 Et Plauti lusus, grandes Ennique camenas,
 quosque alios vates terra Latina tulit;
 Sifridi turpem inde necem fraudemque Haganonis,
 et Parcivali fata beata pii;
 fortia caeliloqui Martini verba Lutheri,
 Christicolaeque mele Teutona Klopstokii.
 Quid quod iis omnes superantur Franca loquentes,
 quos Tuus imbuerat congruus arte vigor.
 Franca doces, Hebraea doces, haud ulla recusas —
 at patriam ante alias diligere usque doces.
 En patriamque omnes adamant adamantque magistrum:
 grato animo fructus nascitur egregius.

Languidior paullatim — ea sors mortalibus — artus,
sed tamen ampla bonis mens viret ingenii.
Quin amplum gratis Te animis ditentque vocemus!
Te juvenum nuper grex face densus adit,
dumque recordandi Tibi splendida poela ministrant,
cor Tibi ceu juveni laetum et alacre salit.
Haec quoque quam tulimus moneat Te diva Juventas,
quam studiis juvenes instituisse juvet.
Ut reficit recreatque animos senioribus! o quam
gratos pro socio nos quoque munere habes!
Munus collegae posuisti; ponere noli
quod Tibi nos junxit foedus amicitiae!
Servestae. 1875 m. Majo.

XVIII.

In Arminii honorem.

Rhythmicæ, non metricæ; in modum Dahniani

Macte senex imperator.

Fortium nutrix virorum,
nobilis sedes avorum,
sancta salve patria!
Quae tot triumphorum palmâ
cincta fulges, tellus alma,
terra salve Teutoua!
Quantam vidit stragem Vari
Teutoburgi saltus clari,
notam famâ temporum!
Nobis adhuc propugnantis
vindicis, fidem hortantis,
en colossum aereum!

Semper — hydra ceu subacta —
Roma crevit: junctis fracta
tandem cessit Teutonibus;
tandem gloriosus Celta
male lictâ fugit peltâ
oram versus Ligeris.

Jacet hostis et jacebit,
nil aget quod cladem flebit!
pacis stamus vindices.
Macte cives, macte fortes
fortis patriae cohortes!
Imperator! Principes!

Servestae.

1876 m. Sept.

XIX.

Jubilaeum celebranti consuli Servestano

τηλεγράφημα q. v.

Consule te crevit multos Servesta per annos —
post et adhuc urbi consule quaeso diu!

Ex Binga ad Rhenum sita.

1877.

XX.

Guilelmo Corte collegae junctissimo.

Grata lux anno redeunte festa
hospites tecto Tibi gratulantes
admovet multos; liceat mihique accedere in illis.

Ex Atlanteis homo Te salutat,
Angliae extremis peregrinus oris;
quid? ferent dicentque alii magistro mille salutem.

Nec Britanni me neque Costa rica
 misit; unus *fons* mihi *Reginhardi*
insulae cum *monte* fuit viarum finis amoeno,
 nec *scolopacum* potui eruditam
 transgredi *vallem*, celebri ex Halandro
 nobilem; cui non loca paedagogi docta placebunt?
 Gratiarum jamque choris amicus
 fontibusque ad Te redeo, salutem
 paedagogo jam Tibi paedagogus ferre paratus;
 sic tamen grator Tibi: sit nepotum
 vita perfelix, sit et usque fausta
 filii, natae, generi, maritae — creveris ipse.

Isenaci.

1877 a. d. VII. Kal. Nov.

XXI.

Friderico Wentrup

amico quintum muneris lustrum explenti.
 Lustra Tibi jam quinque docenti praeteriisse
 gratantes stamus tempore continuo.
 Respice, amice, hodie, simul et quos viximus ambo
 quosque deinde annos vivere contigerit.
 A nostris juvat aevum actum remeare diebus,
 ut memore illustrem carmine praeteritos:
 sive Salae ripas Tibi monstro sole micantes,
 prima manu dociles arma ubi concutimus,
 seu plateas retegam Berolini Marte cruentas,
 Luna laborabat mense ubi Martigena.
 Commemoremne nemus Friderici nomine dictum?
 an Tibi dicatur silvula castanaeae,
 Wentrupiae sociata cohors ubi Tauria quondam
 tot socios annis erudit insolitis.

Nobilibus junctum Dacis Phaeaca Rhibellen
 cernere tum licuit Teutonibusque simul.
 Curtius atque recens patriae sua seque dicavit,
 Metrandeque pares et Gelasander erant.
 Discipulis una et doctis servare magistris
 sic caput atque ducem contigit imperii.
 Vix Mars conticuit, vix civica bella quierunt,
 nos tamen Ausoniam cessimus e patria.
 Discere porro ipsi puerosque docere parati
 illa peregramus nobilitata loca,
 quis animae cecidit magnae Mus prodigus olim
 ad Vesperim, exemplum nobile postgenitis,
 illaque, quae Poenus male prudens culmina cepit,
 e quibus in molles despiceret socios;
 illaque, ubi Tejas, hastis grave quando Pelasgis
 projecit scutum, nobilis usque cadit.
 Quas tum non oras, loca tum Campanica quae non
 hic homo viserunt Wentrupiusque simul!
 Nobis ostendit tunc bella futura Vesevus
 emittens ignes culmine fumificos,
 terrae nec motus pacem praesagiit altam —
 exemplost homini patria semper humus.
 Non pacem sortitus, homo, pugnare sed usque
 est hominis — quaedam vox sapientis erat.
 At nos jam senio propiores : ecce capillus
 vertice, si stat adhuc, barbaque cana micant.
 Teutones in Danos sine nobis bella gerebant —
 Tene quis ornatum me phalerisve videt?
 Vidimus haud Sadovae rubefactos sanguine campos
 praesentes; longe nuntius advehitur.
 Nuntia sunt magni nobis perlata triumpho,
 Gallus quo victus tempus in omne jacet.

Vulnera cum reliquis sanavimus; inter ovantes,
qui processerunt, pars bona nostra fuit;
voce ac carminibus celebravimus alta recentis
jubila Guilelmi regis et imperii.
Pugnandum tamen est nobis non ense nec hasta,
rebus in adversis, in mala multimodis.
Fallitur interdum spes evaditque caduca,
est ubi non maneant quos vehementer ames.
Lessingo quae sors, eadem cecidit Tibi maesta —
nonne recordaris quae pia verba dedit?
*Ereptast quacum proficisci conjuge coepi,
ingrediendum inquit soli iter est iterum.*
Jure Tuos illi licuit conferre dolores;
quae tamen intersint inter utrumque, vide.
Filiolus primaevus et unus raptus eidem —
et viduus consors et pater orbis erat.
At functae Tibi pignora sunt, natiq̄ue sataeq̄ue
manserunt fidae conjugis effigies.
His laetare, o amice; Tibi mala dulcia reddent,
sanabunt vulnus pergrave, crede mihi.
Est pugnare viri, pugnantis vincere et ipsumst;
Tu quoque sic vinces quando, beate pater.
Quis scit an invertant quando res numina nostras;
me quoque soleris, si male forte cadant.
Sic vetuli annuimus nobis notique columbi,
coenobii atque domus dux et uterque parens.
Respicere ecce magisterium juvat aequiter actum,
auspice non alio militiamque simul.
Nonne ita retractare juvat feliciter acta?
jam simul in tempus cunctum et agenda juvet.
Servestae. 1878 a. d. XVII. Kal. Majo.

XXII.

Ad Guil. Corte strenna metrica.

Ecce incerta novi jam janua panditur anni —
cui fausta ostendet? cui male fausta feret?
Te rogo, Jane biceps, ut amico nil nisi faustum,
nil nisi quod placeat Musa benigna duit.
Mentem hilarem natura dedit facilemque jocari,
hanc socio serva, qua placet atque juvat.
At serva causas quoque amantis gaudia mentis:
quae turbare velint dulcia, pelle foras.
Sic Tibi gratus et hic qui nascitur annus abibit:
haec ex more Tibi nuncupo vota. Vale.

Servestae.

1878 Kal. Jan.

XXIII.

Eidem illi Guil. Corte.

En dies illuxit aprica Amandi
nobilis, quem aevo vetere audierunt
Vascones quondam sacra praedicantem Christicolarum.

Ille Belgarum quoque sancta genti
tradidit, nec non ubi tingere amplis
Tungra Trajectum Mosa fertur undis, dogmata Christi.

Auspice hoc si natus amare linguas
coeperis, quas ripa Mosae amnumque
omnium ad litus liquidae Garumnae novit, amandas:

quis stupebit, quis, rogo? Gallicanum
docte sermonem variosque vocum
ambitus¹: primo haec Tibi destinata munera sole.

Docte sermones varios, nec ulli
vinceris: vires Tibi lux Amandi
denuo det, servet, alat renata, augeat usque!

Servestae.

1878 a. d. VII. K. Nov.

XXIV.

Philologis Geram congressis.

(In modum: *Hier sind wir versammelt zu löbl. Thun.*)

Κατὰ νοῦν γεγενήμεθ' ὀμηγερέες
σχολικοί τ' ἀρχαιολόγοι τε,
πρὸς δ' εἰσὶ συνήθεις ἄμμιν ἄε
φιλογράμματοι ἀντολικοί τε.
Γήρανδε πάρεσμεν ἐνκτιμένην,
ἀτμοῦ δ' ἐπέλασσε μένος κομιδὴν
πασῶν κλίσεων ἀπο τήνδ' ἐπὶ γῆν
Γρομίοιο τ' ἐφημοσύνησιν
καὶ Δηλογεφύρου ὀμῆσιν.

Δηλὸς ποτ' ἐσείετο, νῦν δὲ² πέδον
'Ρήνου, ὄμορον Γαλατῶν³.
πάτρας δὲ κράτος μένει ἔμπεδον ὄν
κατὰ δυσμενέων παλαμίων.

¹) Cf. W. Corte, über die scheinbaren Ellipsen im Französischen 1857—63.

²) Paucis ante diebus tum temporis e Rhenanis nuntiati regionibus erant terrae motus. — ³) Alluditur ad oratiunculas ac

θεόσωστε γεραί', υγίαινε καλῶς
σωτήρι' ὀφείλομεν νίκες ὡς,
Σοὶ πάντα νέμοντι πέπιθμεν ὁμῶς,
βασιλεύτατε, καὶ Φριδερίκῳ
Οὐίλελμιάδῃ φιλονίκῳ.

Νίκη γ' ἄρα πρῶτα Παιωνιακή
ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄμιν ἀνείτα·
τίς δ' οἶδε, τί πλεῖον ἐν Ἑλλάδι γῆ
κεκρυμμένον οὐδεὶ κείται;
Πριάμου ποτὲ κόσμον ἰδ' Ἀτρείδῳ
Σχολιάνδρῳ ἐφεῦρ' ἐνὶ γῆς δαπέδῳ —
θυμέλῃ δ' ἐφάνη πολυχρύσου
ἐν Κεχροπίᾳ Διονύσου.

Διονύσου ἀπαρχόμεθ' αὐτὴν δόσεων
φίλοι Ἑλλάδι Τεύτονες ὄντες.
συλλήπιτορας ἀσπασόμεσθα λόγων
οἴνοιο δέπας προπιόντες,
Ῥώμην παλαιάν τε νέαν τε σοφούς,
μύθους τε σάφ' εἰδότες Ἑβραϊκούς¹,
καὶ πόλλ' ἄλλ' ἄμμε διδασκομένους,
ἱεράν τ' ἱν', ἢ τόσ' ἐκύρου,
Γρομίου τ' ἰδὲ Δηλογεφύρου

Scrvestae.

1879 m. Sept.

---

dissertationes de Celtis eorumque sepulcris. — ³) Tessera Gerana Paeonii Victoriam monstrabat e terra effossam. — ⁴) Habituri orationes erant Dr Gelzer Basiliensis de Byzantio, Dr Zacher Halensis de choro choreutisque, Dr Lewy, Dr Mahn Berolinenses de Talmudo et de Celtarum etymis.

XXV.

Guilielmo Corte collegae.

Vil werder vriunt, saget man wol wâr,
 daʒ schiere Iu swunden sehzec jár?
 ucinâ daʒ liegents aller meist:
 ·alt sî der lip, junc ist der geist.
 Lâ jenen niun und vünfzec sîn,
 hâr unde bart tuo grâwen schîn:
 waʒ mac daʒ uns gewerren wol?
 daʒ herze drin man vrâgen sol.
 Daʒ herze ist gar ein jungeline,
 ezu denket niuwan hôhiu dinc,
 lât gân swaʒ ûf der erden lit;
 spricht „solher dinge hân ich nit.“
 Des wirdet ie daʒ herze Iu vrô,
 der geist Iu swebet in sunnen hô —
 nú müeze ez bliben lange alsô!

Servestae.

1879 a. d. VII. Kal. Nov.

XXVI.

Epistula ad amicum strennae loco data

filio in doctorum med. numerum recepto.

*Μῆνες ὁ μὲν γ' ἀπέβα, ὁ δ' ἐπέπλετ' ἀμειβομένοισιν,
 πολλῶν δ' ὑπάρξει νέον ἔτος κῦρος καλῶν.
 ἦ γὰρ σκῆπτρα λαβὼν καὶ δακτύλιον Πανακείας
 ἄλλοις τ' ἄκος καὶ Σοίγ' ἀνευρήσει γόνος.
 ἄρρωστοὶ μὲγ' ὄναισθε! νόσοι δ' ἐκάς ἔστε φρυγοῦσαι —
 τίς Μαντία δ' ἀνθέξει ἵνα νεωτέρω;
 χρυσέα ἦδε δεκάς λυκαβάντων ἄρξεται ἄλλι —
 τῶ πᾶσι μὲν συγχαίρομεν, χωρὶς δὲ Σοί.*

Servestae.

1880 prid. Kal. Jan.

XXVII.

Gajo Gajam

ex Herzogia gente natam ducturo.

Collegae illustri ducturo gratulor Hagnam,
gente Ducum natam, dux sit ut ipsa domo.
Gymnasiarchiadae neptis puto Gymnâsiarchae
jungitur, en series Gymnasiarchiadum.

Servestae.

1880.

XXVIII.

Collegae Dessoviensi nupturienti.

Uns sint vil senfte brieve von Dissouwe komen,
garzûnes name ist Iu benomen,
jâ klinget Iu nû wirtes name ob andern.
So wol mich dirre maere: vrouwen minne —
gebrîset dries si der sie gewinne,
daž er niht einer mêre mûeže wandern.
Des mûeže wahsen Iuwer hôchgemüete
ob Iuwer briute güete —
ze Czerwest wünschet iegeslich, daž bédenthalp Iuch
got behüete.

Servestae.

1880.

XXIX.

Juris utriusque doctori

proconsuli ad consulis ipsius munus jam evecto.

Electo ex animo Tibi gratulor, optime consul;
exoptatus eras et mihi totque aliis.
Jura doce, Te namque decet, qui doctus utrumque
et simul injunctum civibus officium.

Tete juvante ducem jam floruit urbs; duce Te ipso
quantum efflorescet! Florcat usque. Vale.

Servestae.

1880 a. d. VII. Kal. Quint.

XXX.

Alberto Bormann Magdeburgensi

natalem celebranti.

Haece dies Italis vatem dedit inclita Flaccum,
atque cadem nobis Te dedit haecce dies.
Carminum amans veterum Tibi felicissima vota
nuncupo: quae scripsi comiter accipias.
Per plures Tibi adhuc annos in corpore sano
mens alacris maneat, prospiciatque domo,
prospiciasque scholae sancto de nomine dictae
virginis, et templis, praeposite, innumeris.

Servestae.

1881 a. d. VI. Id. Dec.

XXXI.

Super portam Franciscei Servestani.

1582. 1803.

Quae schola Ioachimo Ernesto condita primumst,
illam Franciscus post jubet esse novam.
Ingenuas artes pueri juvenesque colunto,
ut Christo vivant et patriae atque duci.

Servestae.

1882.

III. Kal. Februar.

XXXII.

Cathedrali quod Colbergae floret Gymnasio
lustrum quintum explenti.

Diu jâr gânt hin, daȝ hâr wirt grâ
zê Pomeran ebene also anderswâ:
manec einer stât noch dâ gesunder,
manec ander starp -- wen nimet es wunder?

Lât swigende uns erbürn daȝ glas,
zer minne maneges der ê was:
nû aber erbürnȝ, daȝ eȝ erklinge
vür die dâ lebent aller dinge!

Jâ êre und miñneclîchen gruoȝ
alrêste wol man bieten muoȝ
dem werden man ze Ligenitze.
Zwên vuoren zuo dem selben sitze,
den was daȝ buochisch vil gar kunt,
von Kriechen worten vlôȝ ir munt.

Von Ostersê hânt zwêne schriben,
die ensint niht bî einandern bliben.

Der lêret noch anme amberstrant,
der hât zer burc den vuoȝ gewant,
dâ man den bern noch lebendec vindet,
doch an diu kleit ouch guldîn bindet.

Eim driten recken ûȝerkant
niht liebers ist danne Engellant:
man tet im meisterscheftē jehen.

Nû mac man allenthalben sehên,
wie er der schuolen meister ist,
sô rêâl heizet ze der vrist.

Die jungen, die dar gerne kêren,
die tuot man zaln und zeichen lêren,

die wurze und aller steine kraft,
diu tier und ir geselleschaft,
die erde unz in ir tiefsten gründe —
von allen dingen hânt sie künde,
die ie geschâhen in ^Asiâ,
ze Rôme sît unde anderswâ.

Die muoter vürhtent ob diu bürde
den kindeln ze swaere enwürde!

Daꝯ Got gesuntheit in gewer!
die schuoln sint an der rechten ger.
Darumbe enlât iuch niht verdrieꝯen,
die rede wil ich nû beslieꝯen:

Got gebe der Tuomschuol michel vrun!
Ze Czerwist vater unde sun
hânt disen brief ze samene schriben,
mit leide sints hie heime bliben.

Servestae.

1883 m. Majo.

XXXIII.

In Castrum Sachsenburg
prope Heldrungam s.

Arcis Saxonicae turrisque placentque ruinae,
Onstroda qua montes impete quando fidit.
Viderat arx lites regumque ducumque quot olim!
cernere nunc unum quam juvat imperium!

Sachsenburgi.

1883 m. Junio.

XXXIV.

Adolescenti jure consulto

cum Maur. Strachwitii comitis carminibus.

Schoeniu lant, riche unde hêre,
swaz ich der gesehen hân —
bistuꝯ niht, ir aller êre,
lant daꝯ Tiusche, wol getân?
lâ uns striten, daꝯ eꝯ sî
aller missewende vrî.

Kristen, juden, dise beiden
kriegent hiute, eꝯ sî ir teil.
Müeze ein keiser ditze scheiden,
daꝯ den kristen werde heil?
wer mac kiesen hie daꝯ reht,
setzen hêrren unde kneht?

Unser lantrechtare tihten
vrumet ein teil, daꝯ ist alwâr;
lâ die rîterꝯ ouch berihten,
die dâ sungen manic jâr!
Swertes swanc und harpfen klanc
dienten starken habedanc.

Alsus der von Strachewicze
was ein rîter ûꝯerkant —
hei wie gerne ich ze ime gesitze,
hoere in loben der vetere lant.
Got im himele, hilf dabî,
daꝯ im manec geliche sî!

Servestae.

1883 d. nat. Christi.

XXXV.

R. medicinae doctori gr.

Duci ab ejusdem consiliis nominato.

Est cui mortali sero medicina paratur:
mature ut fiat, consulito Hippocrates.
En medicinae a consiliis Dux optimus esse
Te voluit; valeas, ut valeant alii.

Servestae.

1884. prid. Kal. Majo.

XXXVI.

De vocabuli socordis quantitate.

Ex epistula ad collegam data.

[Syllaba longa brevi subiecta vocatur iambus;
spondaeum *socors* fecit ad huncce diem,
si qua fides Forcellino; Prudentius unus
peccat: ei *socors* pravus iambus erat.

Tu vero si quid novisti rectius istius,
candidus imperti: floreat inde söcors!*

Th. Fritzsche v. ampl. Rostochio.]

Arrepto calamo rescribere jam cito cogor:
ut me defendam, rere meum officium,
Tu Forcellino nimium ne crede, nec illis,
Parnassum ad sacrum qui statuere gradus.
Metri mi morum Gallus Quicheratius ille
optimus est iudex usque prosodiacus.
Tres numerat versus Prudenti, quis breve inest o;
adde Terenti unum, cui similis sonus est*).

*) Ter. Ad. 4, 5, 61. Nolim ceterarum rerum te socordem eodem modo.

Praeterea (verumst) Plautus tribus, Attius uno,
 atque iterum uno Afer sic posuere locis,
 ut longamve brevemve valere ibi syllaba posset;
 quo haud dubie longam, non reor esse locum.
 Nec puto fit mirum. Philyraeus Curtius auctor,
 Graecis quo de etymis codice disseruit,
 hanc fere inesse docet rationem, ut *solvo socorsque*
 prognatum sit item de *seluo* atque *secors* —
 e quibus id certumst, solum dixisse poetas
 non longa, atque pari dissoluisse modo — cet.
 Servestae. 1884. m. Majo.

XXXVII.

Historico v. a. filium filiabus superadditum
 fratrum septem die gratulatur.

Additur haud uni jam dicitur esse sorori
 filius: en grator munera grata Tibi:
 Sufficientne tamen? Septemplice fratre celebris
 lux erat; an bis tres aeva futura ferent?
 Recte si Graeci decies septena per orbem
 saecula lapsa docent, divide filiolis.
 Perscrutanda ex his sibi quisquis saecula sumat
 dena patris referens historici specimen
 Quis scit, numini uti placeat? numeroque maritam
 contentam esse Tuam Teque minore puto.
 Hicce recens natus pro fratribus unus habendus
 septenis; sumat saecula cuncta sibi,

Prud. Cal. 79. Ne somnus usque ad terminos vitae socordis
 opprimat.

„ Peri. 3002: Gulast ferina, sed socors edacitas,

„ Apot. 193. Caecorum caecos loquor atra socordia cet.

doctus et antiquis doceat quae scire necessest
aequales, mediis rebus, et usque novis.
Et puer et juvenis vivat matricum patrique
deliciae atque aliis: en mea vota. Vale.

Pauca corollari sunt vice: vota legentur
haec Bonaventurae luce — bene evenient.

Servestae.

1884 d. XIII. m. Quint.

Epimetrum.

XXXVIII.

Psalmus I.

Beatus ille, qui nec obsequi studet
nefariis suadentibus,
nec sedit unquam sede deridentium,
nec sontis incedit via,
sed voce Domini gaudet et de legibus
noctes diesque cogitat.
Arbor loquaces sic ad undas consita
fructu redundat tempori,
nec frons putrescit; haud secus justo nihil
inauspdatum contigit.
At improbi volitantis aceris compares
agitantur euri spiritu,
nec stare poterunt improbi summa die
nec inter aequos noxii.
Etenim piorum Jova novit semitam,
iter malorum sed perit.

Barmis.

1844.

·XXXIX.

Quae sunt Caesaris, reddite Caesari; quae sunt Dei, Deo.

(*Do gotes sun hien erde gie. W. v. d. Vogelw*)

Ὡς ἔσται ἐπὶ γῆς υἱὸς μεγάλου θεοῦ,
κείνον ἐπείραξεν γένος Ἑβραίων δολοφύτων·
ὡς δὲ ποτ' ἐξερρόντο θεοπρόπον ἡματι τοίῳ·

„Ἡ πόλις ἡμετέρη δόμεναι πον δασμὸν ὀφείλει
 Ῥωμαίων βασιλεῖ; διηρὸν γὰρ ἐλεύθεροί εἰμεν.“
 Ἄλλ' ὄγε τῶν ἐνόησε λόχους, διέκοψε δὲ πάντως·
 εἶπε δέ· „Λιδραχμον δότε μοι.“ Καὶ ἔδωκαν ἐκείνοι·
 ἠρώτα δὲ πάλιν· „Τίνος ἢδ' εἰκὼν κεχάρακται;
 „Καίσαρος“ ἡμείψαντο κατάσκοποι „εἶδος ἔνεστιν.“
 Τῷ δ' ἄρα τοὺς ἀσόφους ἐκέλευσεν παρασέμεν ὧδε·
 Καίσαρι μὲν δόμεναι ἃ θέμις τῷ Καίσαρι δοῦναι,
 τῷ δὲ θεῷ παρέχειν ἃ θεῷ θέμις ἐστὶ παρασχεῖν.
 Vitebergae. 1857.

XL.

Ad Phidylon

(Caelo surinas si tuleris manus. Hor.)

Ἦν χεῖρ' ἀνάσσης εὐρὺν ἐς οὐρανὸν
 μήνας φανείσας, Φειδύλα ἀγρία,
 ἦν θ' ἰλάσσης καρποῖς νέοισιν
 ἠδὲ θύεσσι θεοῦς καὶ ἀρνί·
 εὐκαρπος οἶνα λοιμοφόρον λίβα
 οὐ πείσεται ποτ', οὔτ' ἐρυσιβίδα
 στείρας γλόα, ποιμνας τε τέκνα
 καιρὸν ὀλέθριον εἰν ὀπώρα.
 ἃ γὰρ νιφόντι βόσκει' ἐν Ἀλγίδῳ
 ὑπὸ δρυσὶν πρίνοις τ' ἢ ἐν εὐρέσιν
 λειμῶσιν Ἄλβας εἰς ἑορτάν
 ἀρχιερεὺς ἱερεῖα ὀέξει.
 σὺ δ' οὐ προκόψεις οὐδὲν, ὀρεστέρους
 κάπρους φέρουσα θεοῖς, πλεον ἂν δ' ἔχοις
 στέφουσα μυρρίνα, τερεῖνα
 καὶ λιβανωτίδι θεοῦς πατρῴους.

ἄθικτος ἄτας γ' εἰ θίγεν ἐσχάρας
ἴσ' ἀξία πολλαῖσι βόεσσι χεῖρ¹).

ἀκτὰν παλύνασ' ἀλφίτοιο
δαίμονας ἰλάσατ' ἐγχοτεῦντας.

Servestae.

1884.

XLI.

Ultima aetatis rosa.

(*Persicos odi, puer, apparatus. Hor.*)

Μηδιστὴν στυγῶν, πάι, ἀβροτᾶτα
οὐ φίλον φλοιῶν φιλύρας δεθῆν μοι
στέμμα μὴ ζήτει, ῥόδον εἰ βραδύνει ὀφιγενές που

Μυρσίνα μηδὲν περιεργον ἄλλο
προστίθει τοῖ γὰρ πρέπει ἴσα μύρτος
κάμιν ἀμπέλοις ὑπὸ πυκνοφύλλοις οἰνοποτεῦντι²).

Vitebergae.

1855.

XLII.

**Principi juventutis Parisios profecturo
valedicitur.**

(*So bringet denn die letzte volle Schale. Schill.*)

Jam prosequamur Te patera ultima
fuso Lyaeo, care Ducis puer,
vallem relicturum serenam,
patria quae fuit atque nutritrix.

¹) γρ. ἀσῶος εἰ χεῖρ ἤψατό γ' ἐσχάρας — ἀνταξία καὶ μὴν ἑκατὸν βοῶν.

²) γρ. Ἀπλόα μύρτω ποτίζειναι ἄλλο — οὐκ ἐῷ τοῖ γὰρ πρέπει ἴσα παιδί — μυρσίνα, κάγῳ φιλῶ ἐν δασείαις οἰνάσι πίνων.

Arces avorum deseris arduas
 et matris abs Te suavia submoves,
     urbem petiturus superbam,
         quae spoliis fuit aucta regum.
 Discordiarum jam tonitrus tacent,
 vinctus catenis Mars jacet impotens,
     licetque descendas in altos,
         horrida qui vomuere, hiatus.
 Ad astra Te sors blanda per aspera
 ducat, precamur; quodque Tibi dedit
     natura purum cor benigna,
         hoc redeas quoque corde puro.
 Terras videbis, quas modo bellico
 curru Gradivus contudit armifer:
     Pax arva nunc ridens salutat,
         frugiferas segetesque spargit.
 Rhenum salutatum is, cui gloria
 Tuorum avorum concelebrabitur,
     hae donec undae misceantur
         Oceano virides remoto.
 Herois illic fac sacra manibus;
 effunde Rheno de pateris patri,
     qui finium custos coërcet
         usque alienigenas fidelis.
 Germana virtus sic Tibi sit comes,
 ripam sinistram cum fragili scapha
     tanges, viri qua nescientes
         Teutonicae fidei vagantur.

Vitebergae.

1858.

XLIII.

Urbs urbe mutatur.

(So hab' ich nun die Stadt verlassen. L. Uhl.)

Qua plurimos vixi per annos
urbem reliqui denique;
incedo strenuus per agros
me prosequente nemine.

Quid? discidit mi nemo vestem —
sane dolerem pallio —
nec mi genas quisquam momordit
aeger dolore acerrimo.

Nec, mane quod discedo, quisquam
excitus est e somnio.
nil curo; quod lubet facessant —
quod una non, hoc vix fero.

Neapoli.

(1850.)

XLIV.

Miles vigil.

(Steh ich in finstrer Mitternacht. Guil. Hauff.)

Dum nocte solus pernigra
sto miles in custodia,
absentem amicam mens agit,
fidemne mi servaverit.

Signum sequi cum cogerer,
mest osculata suaviter,
compsitque flore pileum,
amplexa mequest ultimum.

Me fide amari quod scio,
clam corde laeto gestio:
cor nocte caldum palpitat,
dum mente amicam cogitat.

Lucente clara lampade
intras cubiculum nunc fere,
orasque supplicans deum,
sponsum tuatur ut tuum.

Maestas ubi irrigans genas
verti in periclis me putas:
quiesce — numen me tegit,
quod militem non deserit.

Auditane horast? en meum
succedit alter in locum.
Somno fruare tu levi,
memento somnians mei!

Neapoli.

(1850.)

XLV.

Commilito optimus.

(*Ich hatt' einen Kameraden.* L. Uhl.)

Ἐταρός μοι ἦν ἄριστος,
ἔταρός μοι ἦν φίλος·
ὁσάκις δ' ἐκλαγξε σῆμα,
παρ' ἐμοὶ βιάδιζε, βῆμα
ἴσον μετρούμενος.

Βομβεῖ βολίς δι' αὔρας —
ἐμεγ' ἤε τὸν κτενεῖς;
ἕταρος βολῆ καθεῖται,
πρὸ ἐμοῖς πόδεσσι κείται
ἐμοῦ ὡς ἀπορήραγεις.

Χέρα μοι θέλει προτεῖναι,
βολίδ' ἠνίκ' ἐγχεῶ.
αἰῶνά γ' εἰς ἐκεῖνον
ἕταρός μ' ἄριστε μείνον —
χέρα τεῖναι οὐκ ἔχω.

Vitebergae.

1858.

XLVI.

Mors militis dignissima.

(*Kein schönerer Tod ist auf der Welt. Carm. pop.*)

G. Herderi opp. VIII. p. 164.

Quae dignior mors expeti
quam si quis hosti stratus
incumbit agri gramini
nec percipit ploratus!
Lectis in arctis singulis
est emori necesse;
socios tot hic inveneris,
culmi cadunt quot messe.

Vir multus obtulit pius
vitam, probans virtutem,
campo virente mortuus
in patriae salutem.

Quae dignior mors expeti
quam si quis hosti stratus
incumbit agri gramini
nec percipit ploratus.

Dum tympanum raucum strepit
cum bucinis, sepultus,
ubi in viretis occidit,
vir laude dignus multus.
Quae dignior cet.

Neapoli.

(1850.)

XLVII.

In Alexandrum Ypsilanti.

(*Alexander Ypsilanti saß auf Munkács cet. W. Müller.*)

Ἦστο Ἀλέξανδρός ποτε δέσμιος Ὑψηλάντης
πύργῳ ἐν ὑψηλᾷ, ὅθι Μουγκαίης μυχὸς αἴης,
τοῦ δὲ σαθραὶ σείοντο θύραι στονοέσση ἄελλη.
ἄστρα δ' ὄρων νέφεσιν κεκαλυμμένα ἠδὲ σελήνη
Ἑλλήνων ᾤμωξεν ἀγός· ὦ μοι δοριλίπτω!
πρὸς δὲ νότον οἱ αἰὲ τετραμμένῳ ἔστασαν ὅσσε
πατρίδος ὡς ὄφελόν γε θανάων κεύθεσθαι ἐν αἴῃ!
Ἦ, θυρίδας δ' ἀνέωξεν, ἐρημον δ' ἐμβλεπεν, ἦχι
αιετοὶ ἀμπεπέτοντο πέτρας, κόρακες δὲ χαράδρας.
δεύτερον αὐτ' ᾤμωξε τίς ἀγγελίην μοι ἐνείκη
γαίης ἐκ πατέρων; ἐβαρύνετο δὲ βλέφαρ' ἀνδρὶ
δάκρυ' ἀναπρήσαντι κάρη δέ οἱ ἔμπεσε χιρὶ —
ἦ ὡς φαιδρὸς ὄραν ὄψιν τάχ' ὄναρ ἶδε πάτρην;
Ὡδε δὲ οἱ εὐδοντι παρέσθη φαιδιμος ἦρος,
δηρὸν δ' ἐμβλέψας ἰλαρῶς τοῖον φάτο μῦθον
Θάρσει μηδὲ τι τάρβει, Ἀλέξανδρ' Ὑψηλάντη

οἷς ποτ' ἐνὶ στενωῖσι τριηκόσιοι ἐτάφησαν
 πανδημεὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐὼν ῥέεν αἶμα,
 βάρβυροι ἠπτήθησαν Ἀχαιῶν ἡματι τῷδε.
 τῆσδέ σοι ἐξεσίης ἕνεκ' οὐρανοῦ ἔκκατεπέμφθην¹⁾
 χαῖρέ μοι, Ὑψηλάντη, ἐλευθερος ἔσεται Ἑλλάς.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀπὸ βλεφάρων ὕπνος χύτο, φώνησέν τε
 χαῖρε Λεωνίδη· ὅσσε δ' ἰδεύοντ' ἠδὲ παρειαί,
 τοῖος ἐλευθερίας τόσσος τέ οἱ ἴμερος ὤροτο.
 ἠνίδ' ἄρ' ἔκλαγξεν κεφαλῇ ἐπι' ἐν δὲ σελίγη
 αἰετὸς ἐκ θαλάμου βασιλῆος οὐρανόθεν ἔπη²⁾).

Servestae.

1884.

XLVIII

Lacaenae disciplina.

(Viele weiße Schwäne schwimmen cet. W. Müller.)

Neograece.

* Ἄσπροι κύκνοις τὸν Εὐρώταν μ' ἤσυχίαν κολυμβοῦν,
 μὲ κραυγὰς εἰς τὸν ἀέρα μαῦροι κέρακες περνοῦν.
 Πῶς ἐν πλεῖτε, ἄσπροι κύκνοι; ἀπὸ σᾶς τις ἐτηροῦσεν,
 ἂν σὰν Λάκων ὁ υἱὸς μου'ς τὰς κοιλάδας ἐκτυποῦσεν;
 ποῦ καὶ πόθεν, κέρακες μου; εἶδετε εἰς τὰ πεδιά
 τῶν ἐκεῖ σφαγέντων Γούρκων αἱματόβρεκτα κρανιά;
 τῶν δαφνῶν ἐκεῖ 'ς τὰ δάση, ποῦ τὸ ρυάκι ἐπισκιάζουν,
 ποῦ οἱ κύκνοι εἰς ταῖς βάταις τὰς φωλεὰς τῶν ἐτοιμάζουν,
 κρέμονται πολλὰ πτερούλια· ταῦτα θέλω νὰ μαζόξω,
 ἔξ αὐτῶν διὰ τὸ παιδί μου ἐν σαττας μυτερόξω·
 θά του δεῖξω τοὺς πετοῦντας κέρακας εἰς τὸν ἀέρα·
 θά του εἰπῶ· ἴδου οἱ Γούρκοι, ποῦ ἴσφαξάν σου τὸν πατέρα!

Elberfeldae.

(1844.)

¹⁾ γρ. τῆσδ' ἕνεκ' ἀγγελίης ἔξ Ἄιδος ὧδ' ἀνεπέμφθην.

²⁾ γρ. αἰετὸς ἐκ Συρίδος βασιλεὺς φύγεν ὕψιπτετής.
 γρ. ἤτοι ὑπὲρ κεφαλῆς γένετο κρότος· αἰετὸς ἔπη
 ἐκ θαλάμου Συρίδων βασιλῆος ἀργυροφέγγης.

I. Primi cujusque versus index.

	Nr.
Ἄλλω μοι χαῖρε φῶς ἐκείνας	IV.
ἄσπροι κύκνοι ἔς τὸν Εὐρώταν	XLVIII.
ἑταρὸς μοι ἦν ἄριστος	XLV.
εὐὲ λέγοισι ψευδὲ' ὄνειρατ' ἔμην	VIII.
ἦν χεῖρ' ἀνάσσης εὐρύν ἐς οὐρανόν	XL.
ἦστο Ἀλέξανδρός ποτε δέσμιος Ὑψηλάντης	XLVII.
κατὰ νοῦν γεγενήμεν' ὀμηγερέες	XXIV.
κλυδί μοι ἀγνή Μοῦσα καὶ ὕμνειοντι παράστα	II.
Μηδικὰν στυγῶ πάϊ ἀβροτάτα	XLI.
μηγες ὁ μὲν γ' ἀπέβα, ὁ δ' ἐπέπλετ' ἀμειβομένοιαι	XXVI.
ναὸν πρὸ πολλοῦ Παλλάδος ἔπρανον	IX.
πέμπ' ἐκτελέσσαις πενταετηρίδας	VI.
χαῖρέ μοι γὰ Δευκαλιδῶν κρατερῶν	I.
ὣς ἔστειχ' ἐπὶ γῆς υἱὸς μεγάλιοι θεοῖο	XXXIX.
Additur haud uni jam	XXXVII.
Arcis Saxonicae turris placuitque ruina	XXXIII.
arrepto calamo rescribere jam cito cogor	XXXVI.
beatus ille qui nec obsequi studet	XXXVIII.
collegae illustri ducturo gratulor Hagnam	XXVII.
consule Te crevit multos Servesta per annos	XIX.
dum nocte solus pernigra	XLIV.
ecce incerta novi jam janua panditur anni	XXII.
electo ex animo Tibi gratulor, optime consul	XXIX.
en dies illuxit aprica Amandi	XXIII.
est cui mortali sero medicina paratur	XXXV.
flete adulescentem lugeteque, quem via leti	III.
fortium nutrix virorum	XVIII.
Gallias Caesar subegit, victus aliis Caesar est	XII.
gaudia pertentant patriam victore recepto	XVI.
grata lux anno redeunte festo	XX.
haecce dies Italis vatem dedit inclita Flaccum	XXX.

	Nr.
jam prosequamur Te patera ultima	XLII.
lustra Tibi jam quinque docenti praeteriisse	XXI.
mille tumet velis juvenis qui cogitat altum	XVII.
panem et Circenses gens Romula quando	XI.
plurimos hic rumor erat, creavit	VII.
quae dignior mors expeti	XLVI.
quae schola Ioachimo Ernesto condita primumst	XXXI.
qua plurimos vixi per annos	XLIII.
quinque Tibi jam lustra ferunt cita praeteriisse	X.
Tu nova tecta colas, Academia	XII.
<i>Das waren deutsche Ritter</i>	XIV.
diu jár gânt hin, dað hâr wirt grâ	XXXII.
<i>Konrad, starker Gotteskrieger</i>	V.
schoeniu lant riche unde hêre	XXXIV.
<i>Söhne Deutschlands, freuet euch</i>	XV.
uns sint vil senfte brieve von Dissouwe komen	XXVIII.
vil werder vriunt, saget man wol wâr	XXV.

II. Index virorum.

	Pag.		Pag.
Arminius	36	Fischer, Guilielmus	47
Bormann, Albertus, † 1882	46	— Theodorus, † 1873	9
Bromig, Gust. Herm., † 1858	10	Franciscus Dux	46
Camerarius, Joach., † 1574	24	Fridericus Guilielmus III	29
Clausen, Christoph., † 1883	6 9	Fritzsche, Theodorus	50
Cleombrotus Ambraciota	28	Fröhde, Fridericus	47
Corte, Guilielmus, † 1880	30 34	Girschner, Nestor	47
	37 41 44	Göthe	34
Curtius, Georgius	39 51	Grumme, Albertus	42
Dahn, Felix	36	Guilielmus Imperator	29 32 33
Decius Mus	39		34 37 43
Delbrück, Bertholdus	42	Hannibal	39
Eichhoff, Karolus, † 1882	9	Hartzenbusch, Joh. Eug.	35
Euripides	24	Hauff, Guilielmus, † 1827	57

	Pag.		Pag.
Herzog, D. G., † 1850 . . .	45	Quicherat, Ludovicus . . .	50
Horatius	46 54 55	Rhigas, Demetrius, † 1798	1
Joachimus Ern. Princeps .	46	Rivelli, Plato, Corcyraeus .	39
Kapodistrias, Joh., † 1831	4	Salzmann, Chr. G., † 1811	38
Knapp, Fr. K. de	10	Schiller, Fridericus . . .	34 55
Lachmann, Karolus, † 1851	39	Schliemann, Henricus . . .	43
Lessing	40	Schmidt, Herm., † 1883	16 26
Liebau, G. E., † 1871 . . .	11	Schornstein, Joh., † 1853	6 10
Liesegang, Edw., † 1871 .	10	— Richardus . . .	10
Lommatzsch, Edw., † 1882	20	Schwarz, Gustavus, Servest.	37
Luther, Martinus	22 27 35	Stechow, Ewaldus	47
Malsmann, Joh. Ferd. † 1874	39	Stein, Karolus	31
Mavromichalis, Georg., † 1831	4	Steinbrück, Franciscus . . .	30
Meffert, Franciscus	47	Stephanus martyr	2 3
Melanthon, Philippus . . .	22 27	Strachwitz, Mauritius comes,	† 1847 49
Murray, Kar. Aug.	35	Ströse, Karolus	45
Müller, Guilielmus, † 1827	60 61	Tejas rex	39
Nitzsch, Karolus Imm., † 1868	21	Uhland, Ludovicus	57 58
Origenes, Adamantius	20	Vogelweide, Waltherus a . .	53
Otto Graeciae rex	4	Völcker, Karolus, † 1875 . .	10
Paeonius Mendius	43	Wentrup, Fridericus, † 1883	38
Paulus apostolus	22	Ypsilanti, Alex. † 1828 . . .	3 60
Pfudel, Ernestus	47		

Corrigatur.

Pag. 27 str. 6 extr. lege παθόντες.

„ 32 „ 3 lin. 4 pro Aares lege Leuen.

YC154482

